

தருமபுர ஆதீன ஸ்தாபகர்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

வெளியீடு எண் 16.

உ

குருபாதம்

சிவபோக சாரமும் சொக்கநாத வெண்பாவும்

ஆசிரியர் :

தருமபுர ஆதீன ஸ்தாபகர்

ஸ்ரீலஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்.

இவ்வாதீனம்

இருபத்தைந்தாவது மகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகளவர்கள்

திருவுள்ளப்பாங்கின்படி வெளியிடப்பெற்றது.

தருமபுர ஆதீனம்

1953.

முதற்பதிப்பு 1932.
இரண்டாம்பதிப்பு 1936.
மூன்றும்பதிப்பு 1950.
நான்காம்பதிப்பு 1953.

ஞானசம்பந்தம் பிரஸ்,
தருமபுரம்.

முகவுரை

கவிதை, கனிந்த உள்ளத்தின் எழுச்சி. உள்ளக் கனிவு வாழ்க்கையின் பண்பாட்டால் உண்டாவது. வாழ்க்கையும் தெய்வவாழ்க்கையாயின் அதன் விளை வைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ! அனைவர்க்கும் வழிகாட்டுவதும், வாழ்விப்பதும், அனைவரையும் வசப் படுத்துவதும் அவ்வாழ்க்கையே.

இத்தகைய தெய்வவாழ்வில் ஈடுபட ஒருவரை உயர் தனிச் செம்பொருளே ஆட்கொள்ளுமாயின் அவர்தம் உள்ளத்தினின்றும் எழுந்த கவிதைகளே, உயிர்வாழ் விற்கு ஒளிதருவன. இக்கவிதைகள், மதிப்பிடுவார் மனப்பண்பாட்டிற்கேற்ப, உயர்வு விளக்கிநிற்கும் ஒளி வயிரங்கள்போல ஆன்மாக்களின் பக்குவநிலைக்கேற்ப அறிவொளியை – அக அமைதியை அள்ளிவழங்குவன.

இத்தகைய அருட்கவிதைகளைத் தந்த மெய்ஞ் ஞானிகள் கவிதைக்காகத் தோன்றியவர்களல்லர்; புகழ் தேடப் பொருள்தேடத் தோன்றியவர்கள் அல்லர்; ஆனால் அவர்கள் வாய்மொழிகள் யாவும் அறிவு வரம் பாக்கும் அருமறைக் கவிதைகளே. அவைகள் அவர் களைத் தேடியடைந்து அமரத்வம் அடைகின்றன,

கவிதையின் நிலைத்தவாழ்வு கல்விஞானியின் மனத்தில் விளைவன அல்ல. சிவஞானியின் சிந்தையிலேயே விளைவன.

அக்கவிதைகளே அறிவுத் தெய்வம் விளங்கும் பொழில்கள். பொருள்மணம் வீசும் பூக்கள். அநுபவத் தேன் சொரியும் அரவிந்தங்கள். அத்தேனை அருட்சிறை தாங்கும் ஆன்மாக்களாகிய வண்டுகளே உண்டு பயன் கொள்வன.

அநுபவஞானிகளிற் சிலர் தங்கருமஞ் செய்பவர் களாகத் திகழ்ந்தனர். சிலர் தாம்பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம் என்ற கருணையுள்ளத்தோடு தாம்கண்ட பயிற்சியின் முதிர்ச்சியை எல்லாரும் எக்காலத்தும் அடைந்து ஈடேற அருளுள்ளங்கொண்டு அருணூல்களை ஆக்கித்தந்தனர்; அருட்சந்தானத்தையும் அவனியில் நிலைபெறுத்தினர். பொருள் அருள்வழியே சேர்ந்தது. அதனாற் பசுபுண்ணியமும் இடையீடின்றி நடைபெற்று வருகின்றன.

அத்தகைய இடையீடில்லாத எழிற்பரம்பரையில் நந்திபரம்பரையும் ஒன்று. அந்நந்திகள் நால்வரில் சனற் குமாரநந்தியின் வழிவரு ஸ்ரீ மெய்கண்டசந்தானத்தின் குருமூர்த்தியாக விளங்கியவர்கள் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருஞான சம்பந்த தேசிக மூர்த்திகள்.

இவர்கள் திருத்தருமபுரமாகிய ஞானராஜதானியை யும் நல்கிப் பண்டாரசாத்திரங்களாகிய வரம்பியல் நூல்

களையும் "குறிவழி அநுபவம் குருமொழி முதனூல்" துணைக்கொண்டு அருளிச்செய்தார்கள். அவற்றுள் இந்தச் **சிவபோக சாரமும், சொக்கநாத வெண்பா**வும் முதன்மையானவை.

இவை, அநுபவநிலை கண்டு உண்மையை உணர்த்துவன. வெண்பாயாப்பால் அமைந்தன. யாப்பியலுக்காகப் பொருள் நயத்தை இழக்காமல் பொருள்வழிச் செல்லும் சொற்பிணைப்புக்களை உடையன.

இத்தகைய சிறந்த இந்நூல்கள் இரண்டும் ஒருசேர 1932லும் 1936லும் ஆக இருமுறை வெளிவந்துள்ளன. சிவபோக சாரம், காஞ்சிபுரம் வித்துவான், திரு. அருணைவடிவேலு முதலியார் அவர்கள் விரிவுரையுடன் 1947ல் தனிநூலாக வெளிவந்துள்ளது. பண்டார சாத்திரம் என்ற பெயருடன் 1948ல் பதிப்பிக்கப்பெற்ற ஆதீன வெளியீட்டில் இவ்விரண்டும் இடம் பெற்றுள்ளன.

அவ்வவற்றிலும் சென்னை தமிழ்க்கலைக் களஞ்சியத் துணைப்பதிப்பாளர் வித்துவான், திரு. ப. மு. சோமசுந்தரம் பிள்ளை M. A., L. T., அவர்களின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் தரப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஆதீனத்தின் இருபத்தைந்தாவது மகாசந்நிதானமாக எழுந்தருளியிருந்து அருளாட்சி நடத்தும் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகளவர்கள், இத்தகைய அருள்நூல்களை ஆக்கிய

ஆதீன ஸ்தாபகரின் திருக்கோயிலைப் பெரும்பொருட் செலவில் கண்கவரும் அழகினதாக ஜீர்ணோத்தாரணத் திருப்பணி செய்வித்து, அத்திருக்கோயில் மகாகும்பாபிஷேகத்தன்று (21—8—1950) மூன்றும் பதிப்பாக இவ்வெளியீட்டை அச்சிட்டு வழங்கினர்கள்.

"தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்" என்பது திருமூலர் உபதேசமாதலின் அன்பர்கள் விருப்பத்திற்கு இணங்க, ஸ்ரீலஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் அவர்கள் திருவுள்ளப்பாங்கின்வண்ணம் மறுமுறையும் நான்காம் பதிப்பாக இப்பொழுது இவ்வெளியீடு வருகிறது.

அன்பர்கள் பெற்றுப் பயன்பெறுவார்களாக.

தருமபுரம்,
19—10—53.

ச. தண்டபாணி தேசிகர்,
ஆதீனப் பல்கலைக் கல்லூரித் துணைத்தலைவர்.

NOTES ON "SAIVA SIDDHANTA"

The Saiva Siddhanta school traces its origin from the very Vedas and Agamas, the two oldest sacred books of the Hindus. They are considered to be the revelations of God and are most authoritative. The greatest and the most ancient commentator of the Brahma Sutra, Nilakanta Sivacharyar, says that he sees no difference between the Vedas and Agamas and quotes profusely in his Bhashya Vedic texts to substantiate his interpretation in the light of Saiva Siddhanta philosophy. Again, Appayya Dikshita, Haradatta Sivacharya and Sivajnanamunivar, all belonging to the Siddhanta school of thought, have written elaborate treatises and one and all of them find mutual concordance and harmony between the Vedas and Agamas. The latter, the real source of Siddhanta philosophy, are considered to be the commentaries on the Vedas. They are also held as special revelations of the Saiva religion. They are divided into Karma and Jnana Kanda, of which the latter deals most elaborately and exhaustively with the details of the Saiva Siddhanta philosophy. Besides, glimpses of this philosophy can be found even in Puranas and Itihasas told in the form of stories and anecdotes easily understood by all.

These scriptures are all in Sanskrit and an equally good stock of sacred writings, commanding greater importance and sanctity, abound in Tamil as well. Tevarams, the inspired hymns of the three great Saints Appar, Sambandhar and Sundarar and the Tiruvachakam of Manikkavachakar are reckoned to be the Tamil Vedas, while the fourteen Siddhanta works are classed as Agamas. Just as Vedas serve to educate the generality of mankind with regard to the main doctrines of religion, so do the sacred hymns of the canonized saints. Agamas, on the other hand, are exclusively philosophic in their teaching and expound the ultimate truths which are intended for the advanced section of those engaged in religious culture. Similar to this is the function of the fourteen Siddhanta works in Tamil.

SAIVA SIDDHANTA

This Saiva Siddhanta school, has like all other schools of thought, a cosmic evolution. If the Siddhanta lineage is understood properly, it will be found that this philosophy is as old as any other, if not older. It is said that at the very beginning after the grand dissolution *viz.*, Mahasamhara—the Vedas and Agamas come out from Pranava, first in the form of Nada, then in that of Bindu, and then in that of Akshara. Words and phrases formed out of Aksharas that issued forth from the four side-faces of Siva, came to be called the, four Vedas and those that issued from the Urdhva-mukha—the upward face, are known as the Agamas

Vedas were revealed to Brahma through Ananta Deva and the Agamas to the ten Maheswaras and eighteen Rudras. Thus there came into existence twenty-eight Agamas. These were taught to Ananta Deva who handed them down to Sri Kantha and who in his turn revealed them to Nandi Deva. When Nandi Deva had his doubts in understanding the Agamas, he requested Sri Kantha to clear them Sri Kantha taught Nandi 'Sivajnanabodha', which is a section of the Raurava Agama. This Sivagnanabodha was taught by Nandi Deva to his disciple Sanatkumara, who to Satyajnana Darsani, who to Paranjyothi Muni and this Paronjyothi taught it to Meykanda.

Meykanda, translating Sivajnanabodha into twelve Tamil Sutras taught it to his first disciple, Arulnandhi. This has been handed from Arulnandhi to Maraijnanasambandha and from him to Umapatisivacharya. These teachers, from Meykanda Deva to Umapatisivacharya, are styled the "Santana Kuravars".

SALIENT FEATURES

Saiva Siddhanta postulates the existence of three ultimate entities or realities. These are Pati or God; Pasu or Soul, Pasam or the bondage of souls. These three are eternal and have neither beginning nor end. Pati or God is in its nature spiritual in form and is Almighty, All-merciful, Omnipresent, just and perfect

and all love and ever blissful. He is beyond the approach of Pasam and He is the fountainhead of eternal happiness whence there is no return, when once reached.

Souls are infinite in number. They are of crystal-like nature ready to reflect the object before which they are placed. They are also spiritual in form and are capable of enjoying the eternal happiness as recipients of the grace of God. But, they are enveloped in Pasam and hence subjected to pain and sorrow.

Pasam or the bondage of souls is divided into three kinds Anavam, Mayai and Kanmam, which are known also as the three malas. Anavam makes the sou ignorant and arrogant and it is egoism. Mayai is the source of material universe and capable of lifting man from his dormant and inert nature with the help of Pati, Kanmam is the accumulation of good and bad actions of souls and the cause of births and deaths of mankind. The bondage of souls by Pasam is an eternal condition but this bondage varies according to the different grades of souls. Thus, souls with one mala are called Vijnanakalars, souls with two malas are known as Pralayakalars, and those with all the three Sakalars. Pasu and Pasam are so closely intimate that we cannot see the one separately from the other. Yet, their union is not indissoluble. Pasu or soul will be released from the bondage of Pasam by the grace of God and when the powers of Pasam are exhausted, the Pasu or soul can clearly see God and be one with Him

to enjoy the heavenly beatitude. Just as the soul had an inseparable union with Pasam in its original (Kevala) state, so also it will have the same inseparable state with God, after it is fully released from the bondage of Pasam. This relation is called 'Adwaitam' *viz.*, unity in duality.

TATTVAS

Students aspiring to drink deep in the fountain of Saiva Siddhanta Philosophy must have a through knowledge of the tattvas. These are elaborately described and defined in Kattalais, small tracts, written in Tamil.

Most of the Indian schools of philosophy speak of the twenty-four atma tattvas, namely--the five elements, earth, water, fire, air and akasa; five jnanendriyas: ear, skin, eye, tongue and nose; five tanmatras; hearing (sound), touch, seeing (sight), taste and smell; five karmendriyas: vak, pada, pani, payu and upastham; the four Antahkaranas; manas, buddhi, chittam and ahankara; or twenty-five with Mulaprakriti, one of the Vidyatattvas. But the Saiva Siddhanta school postulates eleven more tattvas over and above these twenty-five Purushatattvas and they are, the other six Vidyatattvas. Ragam, Kalam, Niyati, Kalai, Vidya, Asuddamayai; and five Sivatattvas; Suddhavidya, Iswaram, Sadakkyam, Bindu (Shakti) and Nada (Sivam). From Suddhavidya to Nada are known as "Suddha Maya" From which have sprung up the four vacs - Sukshama. Paisanti,

Madhyama and Vaikarai. Thus, these 36 Tattvas beginning from Prithvi (Earth) to Nada are called Tattvadhva. Besides this, there are five more, namely, Bhuvanadhva embracing the vast region of Kalagnibhuvanam to Anasritabhuvanam, Varnadhva comprising of 51 Aksharas beginning from the letter अ. Padadhva treating about 81 Padas commencing from Vyomamvyapi, Mantradhva, speaking of the eleven Mantras and Kaladhva describing Panchakalas beginning from Nivirtti. These and other intricate features of abiding interest to seekers after truth are well portrayed in Sivajnaswamigal's "Siddhanta Prakasikai" and Kasivasi Senthinatha Aiyar's "Saiva Siddhanta Sattva Catechism."

Some of the main features of the Saiva Siddhanta, a knowledge of which may help in the clear understanding of Sivabhogasaram, are the following: Siddhanta means the true end of sthe Vedas and Agamas. The essence of the Vedagamas is the nature of the Pati, Pasu and Pasam; five malas: Anava, Tirothana, Maya, Suddhamaya, and Asuddhamaya; the development of the Suddhamaya, Asuddhamaya and Prakritimaya; Karma and its sub-divisions: sanchita, prarabdha, agamya; the functions of the ninety-six tattvas; the six adhvas; five kalas; six adharas; three mandalas; three main avastas and their filteed sub-divisions; four margas namely, dasamarga, putramarga, sahamarga and sanmarga; the four steps of charya, kriya, yoga and jnana; the secret of the five letters; the five-fold suddhi: the four parts of Saktinipata; different classes of diksha and

the dasa-karyam, the most important of which is Sivabhoga. The Sivabhoga is the subject matter of this book.

Judged in the light of the above observations, a work on the most sacred and vital theme, such as 'Sivabhogasaram' is undoubtedly a distinct welcome to the world of Saiva Siddhanta Mysticism. The talented author has unlocked the vast treasures of eternal happiness in the realisation of the Supreme and has placed his readers under a deep debt of gratitude to him for having served as a beacon light to the sweet realms of Siva Siddhanta Philosophy. In these days when vernacular literature is much neglected, a genuine attempt at rendering such an important work as this in English is not out of place. It is earnestly hoped that the learned public would dive deep into the fountain of Saiva Siddhanta Philosophy with the happy translation of Sivabogasaram herein, by M. R. Ry. P. M. Somasundaram Pillai, Avl., M. A., L. T., and enjoy communion with the Supreme in a boundless measure. If ventures of this kind are encouraged in that spirit, the learned translator will not have laboured in vain.

SHIYALI,
23—4—1931.

S. SADASIVA MUDALIAR.

நூலாசிரியர்.

குருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் வரலாறு

செந்தமிழ் வளமும் தென்றலின்பமும் முந்துற நுகர, முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானுல் மன்னர் மன்னனுக மணிமுடி தாங்கிச் சவுந்தர பாண்டியன் எனும்பேர் சார்ந்து ஆளப்பெற்றதும், தமிழ்நயம்தெரிந்து சைவம் காத்த பெரும்புனல் வையைத் திருவளம் பெருக்கும் சிறப்புடையதும் ஆகிய பாண்டிய நாட்டிலே "மின்னார் தடமதில்சூழ் வில்லிபுத்தூர் என்றொருகால் சொன்னார் கழற் கமலம் சூடினேம்" என்று தன் பெயர் கூறவே பேரின்பமும், பெறுபயனும், தெய்வத் தன்மையும் ஒருங்கு அளிப்பதாகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே, தாளாற்றித்தந்த பொருளெல்லாவற்றினையும் தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்யும் சிறப்பு வாய்ந்ததும், மன்னன் செங்கோலையும், தன் ஏர்க்கோல்வழி நடாத்தும் மாண்பு வாய்ந்ததும், வான்ம் தந்த மழைப்பயன் கொண்டு வாரிபெருக்கி வளம்பல செய்து தானமும் தவமும் தடையின்றி நடக்கச்செய்யும் பெருமை சேர்ந்ததுமாகிய கார்காத்த வேளாளர் குடியிலே, "கற்றல் கேட்டலுடையார் பெரியார்" என்னும் ஞானநூற் சொற்றொடரைப் பெருவரம்பாகக் கொண்டு, சமயசாத்திர நுணுக்கங்களை நன்கு கற்றுக் கேட்டுத் தெளிந்து நற்றவச்

செல்வராய், சிவபூஜை தியானம் சிவாலய வழிபாடு முதலியவைகளைச் செவ்வனே செய்து வருகின்ற **சுப்பிரமணியப்பிள்ளை** என்கிற ஞானச்செல்வர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்குப் பண்டை நற்றவத்தால் இல்லறப் பண்பு எல்லாம் ஒருங்குவாய்ந்த நற்குடிப் பிறந்த **மீனாட்சியம்மை** என்னும் கற்பிற் சிறந்த பொற்புடை நங்கை நல்லூழ்கூட்ட இல்லறத் துணைவியாயினர்.

இவர்கள் இருவரும் இல்லறத்தையே இம்மை மறுமை இரண்டும் தரும் நல்லறமாக நடத்திவந்தனர். இவர்கள் சிந்தை எப்பொழுதும் சிவத்தினிடமே சேர்ந்திருந்தமையால் இவர்கள் செய்யும் புண்ணியங்கள் யாவுமே சிவபுண்ணியங்களாயின. அத்தவத்தின் மிகுதியால் சிவ ஒளி திகழும் தவநிறை குமரர் அவதரித்தார். பிறந்தநாளோ இறைவனுக்கு உகந்த திருநாளாகிய சோமவாரம். செல்வச் சிறுவரின் முகவொளி பெற்றோர் மனதைக் கவர்ந்ததென்பது ஒரு வியப்பன்று. குழவியைக்காண வந்தவர்களுள் தெய்வவொளிதிகழும் சிறுவரென்பார் சிலர். உலகம் உய்யப் பல கலை நிறைந்த பாலரென்பார் சிலர். இங்ஙனம் வருங்கால நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பாலுணர்த்தும் திருமேனியைக் கண்டு பலரும் வியந்து பாராட்டுவாராயினர். கண்டவர் மனதை வசீகரிக்கும் கருணைக் குழந்தையின் பெற்றோர் மனம் பேரின்ப வெள்ளத்து ஆழ்ந்தமையைப்பற்றி அறிவிக்க முடியுமோ? வளர்ச்சிக் காலத்துத் தளர்நடை நடத்தல் சிறுதேருருட்டல் சிறுபறை கொட்டல் முதலிய பிள்ளைப் பருவ விளையாட்டுக்கள் யாவும் உரியகாலத்தே நிகழ

இளமைப் பருவத்தின் ஐந்தாம் பருவத்தை அடைந்தார். பக்குவமறிந்து மார்ச்சார நியாயத்தால் வலியவந்து ஆட் கொள்ளும் பரமாசாரியனைப் போலக் கல்வி ஞானமும் இவரை வந்து ஈண்டின. இருமொழிப் புலமையும் ஒருசேர எய்தின, உலகத்து வினைவயத்தானெழுந்த பிறப்பொன்று; பண்டை நற்றவத்தால் உலகிற்கு நல்வழி காட்டவந்த பிறப்பு மற்றொன்று. வினைப்பிறப்பு கல்வி ஞானத்தையுங்கூட மிகுந்த உழைப்பாலுறும்; உற்றதையும்மறக்கும். அருட்பிறப்பைக் கல்வியும் ஞான மும் தாமே வந்தடைந்து பெருமை எய்தும், இவர்கள் பிறப்போ உய்விக்கவந்த பிறப்பு. ஆதலால் கல்வியிற் சிறந்தோர்களென்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை. இவ் வாறாக சிவஞானச்செல்வர் பதினாறும் ஆண்டினை அடைந்தார். தாய் தந்தையர்களும் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த மகனைத் தம்மிற்றம்மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இனிதாம் என்று எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்திருந்தனர்.

அப்பொழுது தமது ஆன்மார்த்த மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ சொக்கலிங்கப்பெருமானைவழிபடவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பம் தாய் தந்தையர்கட்கு உண்டாயது. தமது அரும்பெறற் செல்வரையும் அழைத்துக் கொண்டு மதுரையம்பதியை அடைந்தனர். புலவர் தலைவராயிருந்து புலவரைப் போற்றிய பெருமானாய் — வாதவூரடிகளை வழியடிமைகொண்ட வள்ளலாய் — வேதத்திற்குப் பொருளருளிய விழுமிய தலைவனாய் — முப் பொருளுண்மைகளையும் முத்தி நிலையையும் உணர்த்திய

முதல்வனுயுள்ள சோமசுந்தரக் கடவுளேயும், தமிழ் நாட்டுத் தனியரசியாய்—கடைக்கண் கொழித்த கருணைப் பெருவெள்ளத்து மூழ்கும் அடியார் பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாய் - மலேயத்துவசன் பெற்ற பெருவாழ்வாயுள்ள மீனுட்சி யம்மையாரையும் வணங்கிக்கொண்டு சிலநாள் அங்கு வதிந்தனர். காலந்தவருது வழிபாடு செய்து வந்தனர். அப்போது கண்ணுதற்பெருமான் கடைக்கண் பெருவெள்ளம் ஞானசம்பந்தர்மீது பாயத் தொடங் கிற்று; சீவனுக்குள்ளே சிவமணம் பூத்தது. தெய்வக் கலே மேன்மேலும் விளங்கத் தொடங்கிற்று. அதனல் இல்லத் தொடர்பு மெல்ல நழுவிவந்தது.

தாய்தந்தையர்களோ இல்லறப்பற்று இழுக்க வில்லி புத்தூர் செல்ல விரைந்தனர். சமயமுறைப்படி கோயி லுக்குச்சென்று பொற்றுமரையில் நீராடி விடையேறும் பெருமானிடம் விடைகொண்டனர். வீடு திரும்புகிற வர்கள் செல்வக்குமாரரை — ஞானசம்பந்தரை வீட்டுக் கழைத்தனர். குமாரர் மனமோ நிலேத்த குறிக்கோளில் நிலேத்திருந்தது. தந்தையார் அழைப்பு செவி புகவில்லே. மீட்டும் மீட்டும் வற்புறுத்தி அழைத்தனர். சிவஞானத் தேனரும்பு சிந்தையாராகிய ஞானசம்பந்தர் "என்னு யிர்த் தந்தையும் தாயும் இவ்வாலயத்தில் இருக்கிறுர் களே; இவர்களேவிட்டு எங்ஙனம் நீங்குவேன்; எப்படி வருவேன்; உடற்றந்தையாகிய உங்களோடு எனக்கு உறவில்லே" என்றுரைத்தனர். இதைக்கேட்ட தாய் தந்தையர்கள் மனங்கலங்கினர். ஞானசம்பந்தர் சாத்திர தோத்திரவாயிலாகப் பலபல சமாதானங்கள் சொல்லித்

தேற்ற, ஒருவாறு தேறிச்செல்கிறவர்கள் தமது செல்வர் சிவஞானப்பெரியாராக — சமயம்வளர்க்குந் தலைவராக ஆக்கக்கூடுமென்ற எண்ணமானது அவருடைய நிகழ்சியாலும் திருவருளாலும் மனத்துள்தோன்ற மட்டற்ற மகிழ்ச்சியோடு இல்லம் அடைந்தனர்.

பின்பு ஞானசம்பந்தர் விதிமுறை வழிபாடாற்றிப் பல நாள் மதுரையில் வசித்துவந்தனர். ஒரு நாள் விடியற்காலையில் பொற்றாமரைத்தடத்து நீராடச் சென்றனர். அங்கு திருநீறும் கண்டிகையும் திகழ்தருமேனியோடு வடக்குநோக்கியிருந்து சிவலிங்கத் திருமேனியைத் தம்முன் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு பல அடியார்கள் தன்வசமற்று நாக்குழற, உரை தடுமாற, கண்ணீர் வாரச் சிவபூஜை செய்துகொண்டிருத்தலைக் கண்ணுற்றார். தாமும் அவ்வாறு சிவபூஜை செய்து சிவாநந்தத்துள் திளைத்திருப்பது எந்நாட்கூடுமோ என்று எண்ணிக் கொண்டே ஒரு விருப்புமின்றி வழிபாடு செய்துவரும் அவர் அன்று சொக்கேசர் திருமுன்பு 'தேவரீருடைய அருட்டிருமேனியை வைத்து அருச்சிக்கும் பேறு எனக்கும் இப்பிறவியில் கிட்டுமோ?'' என்று வேண்டிநின்றனர். நெடுநேரஞ் சென்றபிறகு அந்தக் குறைமனத்தோடு வீடுசென்று அன்றிரவு துயில் கொண்டனர். குறைமுடித்தருளும் பெருமானாகிய நிறைசெல்வச் சொக்கர் அவர் கனவில் எழுந்தருளி ''ஞானசம்பந்த! நீ விரும்பிய வண்ணம் நாம் சிவலிங்கத் திருமேனிகொண்டு பொற்றாமரைத் தடாகத்தின் ஈசான மூலையிலே கங்கைக்குளிருக்கிறோம்; காலையில் அங்குச்

சென்று மூழ்கி எம்மைப் பூசிப்பாயாக" என்று திரு வாய்மலர்ந்தருளினுர். ஞானசம்பந்தர் இறைவன் அருட் செயலிருந்தபடி என்னே! எளிவந்த கருணையால் அடியேனையும் ஆட்கொண்டனரே; இதனைக்காட்டிலும் இப்பிறப்பில் எளியேனெய்தும் பேறு வேறுண்டோ என்று எண்ணி எழுந்து ஆனந்தக்கூத்தாடித் தோத்திரித்த வண்ணமே விடியுமளவை எதிர்நோக்கினர். அவர்கள் உள்ளத்தின் விரைவு விடியலை நெடிதாக்கி விட்டதாகத் தோன்றிற்று. விடியல் நீள, விழைவு பெருகுகின்றது. விடிந்ததும் நாட்கடன் முடித்து நீராடப் பொற்றமரைக்குச் சென்று நீராடி இறைவ னுணர்த்திய இடத்தில் இறங்கி மூழ்கித் தேடினர். அப்போது இறைவன் சிவலிங்கத் திருமேனிகொண்டு பெட்டகக் கோயிலோடும் இவர் கரத்திலெழுந்தருளினுர். உடனே ஞானசம்பந்தர் கரையேறிப் பெட்டகத்தைத் திறந்து சிவலிங்கத் திருமேனியைக்கண்டு சிந்தைநிறைந்த மகிழ்ச்சிக் கடலிற்றிளைத்து. ஆனந்தக்கூத்தாடி, சந்நிதியை அடைந்து, சொக்கநாதப்பெருமானை வணங்கிக் "கண்ணுக்கினிய" என்னும் பாடலை முதன்மையாகக் கொண்டு பதினெரு பாடல்களைக் கொண்ட கலித்துறையை ஆக்கி அருளினுர்கள். அதில் ஆன்ம வியல்பை எடுத்துக்கூறிச் சொக்கநாதப் பெருமானை நோக்கி "நீ பூரணவாரியுள்ளே நண்ணும்படிச்செய்; நின்னைப் பாடும்படிச் செய்; நினைந்தேத்திப் பணிந்தெழுந்தே ஆடும்படிச்செய்; மலமைந்தும் வீடும்படிச்செய்; என வேண்டுகிருர், மற்றும் "ஏருத விண்ணப்பம் கூறுகின் றேன், அஃதேதெனில்" எனத்தொடங்கிச் சொக்கநாதர்

திருச்செவியில் ஏற்றிய வரந்தான் இன்றைக்கும் என்றைக்கும் சொக்கலிங்கத் திருவுருவிடை இறைவன் இருந்து அருள் வழங்கி நிற்கும் அருளாற்றலாகும்.

இவ்வண்ணம் சொக்கநாதப் பெருமானை வழிபட்டு எழுந்தருளியிருக்கின்ற வேளையிலே சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூசித்தற்குரிய விதிமுறைகளையும் சிவ ஞானோபதேசத்தையும் ஒரு ஆசாரியன் வாயிலாகவே அடைய வேண்டுமென்று சொக்கநாதர் திருமுன்பு சென்று வேண்டினர். கருத்தறிந்து முடிக்கும் கண்ணுதற் பெருமான் அன்றிரவு வழக்கம்போலக் கனவிற்றோன்றி 'ஞானசம்பந்த! நமது உபதேச பரம்பரையில் வந்த கமலை ஞானப்பிரகாசரிடம் நீ விரும்பியவற்றைப் பெற்று பூசித்துவருக'' என ஆணை தந்தனர். அவ்வாறே திருவாரூர் ஞானப்பிரகாசர் கனவிலும் தோன்றி ''வருகிற சோமவாரத்தன்று உன்னிடம் வருகிற நமது ஞானசம்பந்தனுக்கு விதிப்படி ஞானோபதேசம்செய்து சிவலிங்க பூசையும் எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொடுக்க'' என்று கட்டளையிட்டனர்.

ஞானசம்பந்தர் விடியலெழுந்து சொக்கலிங்கத் திருவருள் இருந்தபடியே திருவாரூர் செல்லத்தொடங்கி, திங்கட்கிழமை காலை திருவாரூரை யடைந்தனர். கமலாலயம் என இப்போது வழங்கும் தேவதீர்த்தத்தில் நீராடி "இன்றுதானே பெருமான் அருளிய இனிய நாள்; குருநாதன் தரிசனம் கிடைக்கும் பெருநாள்'' என்று எண்ணிக்கொண்டே திருக்கோயிலை வலம்வந்தனர், இவ்வாறே சொக்கலிங்கப் பெருமான் ஆணைதாங்கி வரும்

அருந்தவச் சீடர் கிடைக்கும்நாள் இதுவே என்று திரு வாரூர்ச் சித்தீச்சரம் தக்ஷிணாமூர்த்தித் திருமுன் கமலை ஞானப்பிரகாசர் சிவயோகத்தினிதமர்ந்திருந்தனர். அப்போது வலம்வருகின்ற ஞானசம்பந்தர் **ஈனமல இருள் நீக்கும் ஞானபாநு** இவர்தாம் என்பதை அறிந்து காந்தங்கண்ட இரும்புபோல் விரைந்து சென்று திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி ஒருபக்கத்தொதுங்கி நின்றார். அப்போது ஞானப்பிரகாச தேசிகர் அபய அத்தங் கொடுத்து தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதியிலேயிருக்கப்பணித்து, திருவருள் நோக்கஞ்செய்து, ஞானதீக்கை புரிந்து பூசையை எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொடுத்தனர். ஞான சம்பந்தர் தமது குருநாதர்மேல் **பண்டாரக்கலித்துறை** என்னும் ஒரு நூலையியற்றித் தோத்திரித்தனர். பின் தமது ஆன்மார்த்த மூர்த்தியின்மேல் **சொக்கநாத வெண்பாச்** சொல்லித் தோத்திரித்தனர்.

இவ்வாறு குரு வழிபாடும் இறை வழிபாடும் இயற்றிக்கொண்டு திருவாரூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் போது ஒருநாள் மாலைக்காலத்து, கமலை ஞானப்பிரகாசர் திருக்கோயில் வழிபாட்டிற்காகச் சென்றவர்கள் அர்த்த யாமம் ஆகும்வரையில் சித்தீச்சரம் தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதியில் சிவயோகத் தமர்ந்திருந்தனர். அர்த்தயாமம் ஆனதும் வீட்டுக்குத் திரும்புகையில் கைவிளக்குக்காரன் தூங்கி விட்டமையால் ஞானசம்பந்தர் தாமேசென்று கைவிளக்கை எடுத்துக்கொண்டு உடன்வர, குமரகோயில் பின்தெருவிலுள்ள தமது இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினர். வீட்டுக்குச் செல்லுகின்ற ஞானப்பிரகாசர் தமது

சீடரைநோக்கி "நிற்க" எனப் பணித்துச் சென்றார்கள். 'குருவாணை நிற்க என்றுதானே' என்று எண்ணிய அவர்கள் நின்ற இடத்திலேயே சிவயோகத்தமர்ந்து சிவானந்த இன்ப நிலையில் மூழ்கியிருந்தனர். அன்றிரவு பெருமழை பெய்தது. பெய்தும் திருமேனியில் ஒரு துளிகூட விழவில்லை. ஒருகோல் சதுரத்தில் சுற்றிப்பெய் திருந்தது. விடியலில் விழித்து இல்லம் விளக்க வந்த ஞானப்பிரகாசருடைய மனைவியார் கைவிளக்கேந்தி ஞானசம்பந்தர் நிற்பதையும், மழையின் நிலையையும் அறிந்து வியந்து உள்ளே சென்று தம் கணவருக்கு உணர்த்தினார்கள். வெளிப்போந்த ஞானப்பிரகாசர் இவர்களது அதிதீவிர பக்குவ நிலையை அறிந்து "அப்பனே! உன்னால் பல ஆன்மாக்கள் பல்லூழிகாலம் வரை ஈடேறத் திருவருள் துணைநிற்கின்றது. ஆதலால் வடக்கே சென்று உபதேசவாயிலாக உண்மையைப் பரப்புக; சித்தாந்தசைவச் செந்நெறியை நிலைநிறுத்துக" என்று ஆணைதந்தனர். அதனைகேட்ட இவர்கள் மனம் பதைத்துத் "தேவரீரைவிட்டு எவ்வாறு பிரிந்திருப்பேன் எருதுக்கும் பொதிக்கும் இச்சை உண்டோ; எனக்கும் உடற்கும் அப்படியே; ஆதலால் பரமாசாரியர் பணித்த படியே நடக்கக் கடமைப்பட்டவன்" என்று வருந்தி நிற்கின்றபோது, "நமக்கு மிக அணிமையிலுள்ள சித்தி க்ஷேத்திரமாகிய தருமபுரத்தையடைந்து ஆண்டுத்தங்கி அருள் வழங்குக" என்று ஆணைதந்து அனுப்பினர். தெளிவு குருவின் திருவார்த்தையைக் கேட்டலாதலின் ஆசிரியர் ஆணைப்படி தருமபுரம் வந்து அருள் வழங்கி அமர்ந்திருந்தனர். தமது சிவாநுபவங்களை எல்லாம்

செறித்துப் பெரும் பொருளடங்கிய சிறு நூலாக- சிந்தை தெளிவிக்கும் தெளிதேனுகை உள்ள **சிவபோக சாரத்தையும், திரிபதார்த்த ரூபாதி தசகாரிய அக வலையும்** அருளிச்செய்தனர்.

இவர்கள் இவ்வாறு ஞானபாநுவாய் எழுந்தருளி இருக்குங் காலையில் சிதம்பரத்திலுள்ள கண்கட்டி மறைஞானபண்டாரம் என்பவர் ஒரு கல்விமானுக விளங்கிவந்தார். அவர் ஆகமசாத்திரங்களிலும் சைவப் பெருநூல்களிலும் தக்க பயிற்சியும் அநுபவமும் உடையவராயிருந்தனர். ஆனுல் அவருக்குத் திருவருள் விலாசம் பதியவேண்டியநிலையில் இருந்தது. அதனுல் அவருடைய அநுபவமானது ஆன்மாவிற்கே இயற்கை யாக ஆனந்தம் உண்டென்றும், அது மலத்தால் தடைப் பட்டிருக்கிறதென்றும், தடைநீங்க வெளிப்படும் ஆநந் தத்தை ஆன்மா நுகருகிறதென்றும், சிவனை ஒப்ப ஆன்மாவுஞ் சச்சிதானந்தரூபி என்றும், அதுவே முத்தி நிலையென்றும் உணர்ந்து **முத்தி நிலை** என்றதொரு நூலையும் அருளச்செய்தது. மக்கள் பலரும் இக்கொள் கையை இவருடைய கல்வி வல்லமையாலும் சொல்லுந் திறத்தாலும் பசிநீங்கக் காணும் இன்பம் போல மலம் நீங்கக்காணும் மகிழ்ச்சியென்ற முறைமையின் எளிமை யினுலும் கடைப்பிடித்தனர். இதனைத் திருவுளம்பற்றிய இக்குருமூர்த்திகள் மக்கள்மேல்வைத்த பெருங்கருணை யினுல் ஆன்மாவுக்கு ஆனந்தம் இயற்கையல்லவென்றும், திருவருட் பதிவால் மலம் நீங்கச் சிவாநந்தத்துத் திளைக்கும் பேறே முத்தி என்றும், ஆன்மாவிற்கு

உளதாகும் ஆனந்தம் இறைவனிடத்திலிருந்து பெற்ற பேறே என்றும் முடிந்த முடியாக இருபத்திரண்டு வெண்பாக்களாலாகிய முத்தி நிச்சயம் என்னும் அநுபவ ஞானநூலை ஆக்கியருளினார்கள்.

இவ்வாறு பலநாள் அரன்பணி அறப்பணி ஆற்றி ஆனந்த பரவசர், சச்சிதானந்தர், மருதூர் ஆபத்துத்தாரணர் முதலான சீடர்களுக்குச் சிவஞானோபதேசம் செய்து எழுந்தருளியிருக்குங்காலத்து, சிவயோகசமாதியில் எழுந்தருளத் திருவுளங்கொண்டு தீவிரதரபரிபக்குவராகிய ஆனந்த பரவசரை ஞானபீடத்தில் எழுந்தருளுவித்துத் தாம் விரும்பியவண்ணம் சிவலிங்கத்தினடியில் அமர்ந்தார்கள்.

ஆனந்தபரவசர் கனிந்த கனியாயிருந்ததால் அவர்களும் தமது ஞானமூர்த்தியின் திருக்கோயில் மேல்பால் சிவயோகத்திலமர்ந்தனர். இதனை அடியார்கள் விருப்பப்படித் திருவுளத்தடைத்த குருமூர்த்திகள் அவிச்சின்ன சத்சம்பிரதாயம் உலகில் நீடுவாழ எண்ணி, சிவயோகத்தினின்றும் வெளிப்போந்து சச்சிதானந்தருக்குச் சிவஞானங் கைவரப்பண்ணி வைகாசிமீ அபரபக்க சப்தமி தினத்திலே சிவசமாதி கூடினார்கள்.

இவர்கள் குருவாகிய கமலை ஞானப்பிரகாசரைப் பற்றிய, சதாசிவதேவ மகாராயர் காலத்தில் அவர் பிரதிநிதியாகத் தஞ்சையையாண்ட கிருஷ்ணதேவராயர் பெண்வயிற்றுப் பேரனான கிருஷ்ணமகாராசையன் ஆணைப்படி வெட்டுவித்த கல்வெட்டொன்றில் "சிக்கல் வடகுடி

ஓடாச்சேரி முதலிய தேவதானங்களுக்குத் திருவாரூர் ஞானப்பிரகாச பண்டாரத்தை, கணக்கு எழுத்தும் **பரதேசி முத்திரையும்** அடைத்துக் கொள்ளும்படிக்கு உத்தரமளிக்கிறது" எனத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சாசன காலம் கி. பி. 1561, அன்றியும் கமலை ஞானப் பிரகாசரியற்றிய திருமழுவாடிப் புராணத்துச் செய்யு ளாகிய இது,

தழுவிய கலியு கஞ்சேர் சகாத்தமா யிரத்து நானூற்
றழிதரு மெண்பத் தேழாண் டொழிந்தபின் குரோத னாண்டின்
மொழிதரு மாசித் திங்கண் முற்பக்க முதனாள் தன்னின்
மழுவையம் புராணந் தன்னை வகுத்தனன் தமிழி னாலே.

சாலிவாகன சகாப்தம் 1488 என்று தெரிவிக்கிறது. இவ் விரு ஆதாரங்களும் ஞானசம்பந்தர் காலம் சுமார் 390 ஆண்டுகட்கு முன்னர் என்று துணிய இடந்தருகின்றன.

இங்ஙனம் திருக்கயிலாய பரம்பரையில் அவிச்சின்ன சத்சம்பிரதாயியாகிய இந்தக் குருமூர்த்திகள் தன்னடைந் தார்க்கு ஊனுடைய பிறவிக்கானத்து உழலாது முத்தி நாடெய்த ஓர் ஞானவாரணம் நல்கும் பெருமானாக — ஞானவாரமுத பானமதருந்திக் கருவிகள் கழன்று பரவச மாகிப் பரமானந்தப் பரவையுட் படிந்து பேராவியற்கை பெற்றினிதிருப்ப ஆரா இன்பம் அளித்தருள் அண்ண லாகத் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி இருக்கின் றார்கள் என்பது ஏனைய குருமூர்த்திகளது சமாதித் தானங்கள் போலாது இவர்களுடைய கோயில் **ஸ்ரீ ஞான புரீசுவரர் ஆலயம்** என்ற திருநாமத்தோடு சகல

ஆவரணபரிவாரங்கள்சூழ விளங்கிவருவதாலும், நித்திய பூஜையோடு பிரமோற்சவ பக்ஷோற்சவங்கள் இடையருது நடைபெற்று வருவதாலும் அறியக்கிடக்கின்றது, இது கண்கண்ட தெய்வமாக விளங்குகின்ற ஸ்ரீ குரு ஞானசம்பந்தருடைய திருக்கோயிற்குள்ள தனி மாண்பாகும்.

GURUGNANASAMBANDHA

the founder of the Dharmapuram Adhinam Mutt

There lived long ago at Villiputtur in the Pandya Kingdom a devout couple, Subramania Pillai and Minakshi Ammal, belonging to the agriculturist class. (Karkatta Saiva Vellala Caste) A son was born to them who shone with divine splendour. From the age of five learning and wisdom seemed to woo him of their own accord and by his sixteenth year he was a full-fledged scholar.

The parents of the boy once took him to Madura for offering worship at the shrine of Chokkalinga and prolonged their stay there for sometime discharging devotional duties. The boy, *Gnanasambandha* by the grace of Sundareswara and Minakshi gradually attained spiritual awakening to such a degree that he refused to go back to Villiputtur with his parents who had finished their pilgrimage.

Gnanasambandha lived alone at Madura continuing his worship at the shrine and leading the well regulated life of a devotee. One early morning when he went to the golden lotus tank for bathing, he discried a number of pious men wearing the sacred ash and the Rudraksha worshipping the idol of god placed in front of each of them, with devotional ecstacy. He longed to do

worship as did those devotees and prayed before Chokka-linga to vouchsafe to him also such a blessed privilege. that night god appeared in his dream and spoke, "Your wish shall be fulfilled. You will find in the north eastern corner of the tank an image of mine for your worship". Accordingly, Gnanasambandha during the early hours before dawn next day rushed eagerly to the spot, plunged into the water and lo! to his immense delight, brought out the sacred symbol of god. He then gave vent to his ecstacy in eleven stanzas the first of which opens with the world, "*charming to the eye*". He prayed to God therein that it must be given to him to sing the praises of god, to worship god, to meditate upon god—and in short, to live in god perpetually.

God Chokkanatha in another dream directed Gnana-sambandha to approach *Gnanaprakasa of Kamalai* for being initiated in the processes of worship and in the spiritual progress. God also intimated in a dream to Kamalai Gnanaprakasa the arrival of a pupil by His direction.

Gnanasambandha next set out for Tiruvarur and reached the place on a Monday and found the god appointed guru sitting in contemplation Dakshinamurti image in the great temple of Thiyagaraja. Gnana-sambandha fell at the feet of Gnanaprakasa, and the guru gave him the Diksha of worship and *Gnana*. Gnanasambandha guru and Chokkanathavenba in praise of his favourite deity.

Gnanasambandha lived at Tiruvarur near his guru striving intently on the path of devotional and spiritual progress. One night Gnanaprakasa returned late from his meditation before the Dakshinamurti in the temple and the streets being dark and the usual lamp-bearer having gone to sleep, Gnanasambandha bore the lamp in his hand and led the guru to his a bode. On entering his residence the guru bid the sishya stay and went in. "The sishya obeyed the guru's word and stayed at the gate, lamp in hand, all the night, forgetting himself in the contemplation of Siva. It showered heavily that night, but for a few yards about him not a drop fell. When next morning the wife of Kamalai Gnanaprakasa opened the door she found Gnanasambandha standing there lamp in hand and undrenched by the night showers. With astonishment she went in and informed her husband of the miracles. Gnanaprakasa came out and saw and being convinced of his pupil having attained spiritual perfection gave him directions to take his abode at Dharmapuram not far off from Tiruvarur for spreading the great truths of the Saiva Siddhanta.

Gnanasambandha, though inconsolable at the separation still obeyed and settled at Dharmapuram and there wrote the *Sivabhoga Sara* and the *Tripadartha Rupadi Dasakarya Ahaval*.

During the hey day of Gnanasambandha's glory, there lived at Chidambaram *Marrai Gnana Pandaram*

"the blind folded" who was well versed in all the Agamas and the great Saiva works, but was lacking in God's grace. He postulated in his work called *Mukti Nilai*, "the nature of salvation" that *Ananda* was an inherent trait of the Atma, that *Mala* stood in the way of the delectation and that when the obstruction was removed *Atma* could taste the bliss,—on the basis that like Siva the Atma also was *Satchidanandarupi*. Hosts of men adhered to his teachings because of his deep learning and powerful exposition. But Gnanasambanda refuted the doctrine in his *Mukti nischaya*, consisting of twentytwo stanzas and established that Ananda is not inherent in Atma, that Atma is only *Satchitrupi* that when the *Mala* is brushed away God's grace Atman plunges into *Sivananda* and that merger is *Mukti* or salvation.

Guru Gnanasambanda thus served Siva and the cause of Dharma for several years and gathered round him pupils like Ananda Paravasa Satchidananda, Marudur Apaduddharana and others. Upon his choosing to enter perpetual *Samadhi* he appointed as his successor in the *Gnana Pitha, Ananda Paravasa*. But the latter being for advanced in spiritual evolution, stayed in perpetual *Samadhi* to the west of where his Guru stayed therefore the Sishya group with a view to giving to the world an unbroken line of the gurus, invoked Guru Gnanasambandha to nominate another successor. The nomitation then devolved upon Satchidananda and the guru

attained *Sivasamadhi* finally in *Vaikhasi Aparapaksha Saptami*.

An inscription of Krishna Maharaya Ayyan King of Tanjore and daughter's son of Krishnadeva Raya during the times of Sadasiva Maharaya appoints Tiruvarur Gnanaprakasa Pandaram as the Superintendent of the *Devadanas* of *Sikkil, Vadakudi, Odacheri* etc. and bears a date equal to 1561 A. D. A stanza in the *Mazhuvadi Purana* written by Kamalai Gnanaprakasa records the date of its composition as Salivahana Sakabda 1488 (equal to 1566 A.D.) These two authorities prove that Gurugnanasambandha lived about 385 years ago (in the second half of the sixteenth century).

In the unbroken line of the successors in the *Tirukkailaya Paramparai* the great guru unlike the others who remain at the places of their samadhi, has taken his abode in a shrine called the temple of *Gnanapuriswara* and endowed with all the paraphernalia and the appurtenances usual to such an installation. for being the guide to salvation for all who resort to him.

குருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தோத்திரம்.

சீரணியு நுதலின் விழி மழுமான் நாகம்
    திருந்தும்எரி பொருந்தும் விடம் தெரிந்திடாமல்
தாரணிஅன் பரையாள அவர்போல் வந்த
    சைவசிகா மணிஎவர்க்கும் தலைவன் எங்கோன்
காரணியு நெடியபொழிற் கமலை வேந்தன்
    கருணைமழை பொழியும்இரு கடைக்க ணாளன்
பார்புகழும் ஞானசம் பந்தன் எந்தை
    பரமன்இரு சரணமலர் பரவி வாழ்வாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

சற்குரு வணக்கம்

கிடந்தாலு ஞானப்பிர காசனென் பேன்கிடந் தேளழுந்து
படர்ந்தாலு ஞானப்பிர காசனென் பேன்பசி யோடுபிணி
அடர்ந்தாலு ஞானப்பிர காசனென் பேன்அந்த அந்தகனுர்
தொடர்ந்தாலு ஞானப்பிர காசனென் பேன்பின்னைச்
சொல்இல்லையே. 1

I call out Jnanaprakas when I lay me down;
I call out Jnanaprakas when I rise and move about;
I call out Jnanaprakas alike when I suffer from hunger and sickness;
So also will I call out Jnanaprakas when the pangs of death are on me;
Beyond that, there is no other word. 1

வான்பார் கமலைத் திருஞான சம்பந்த மன்னனெங்கோன்
ஊன்பார் உடற்பவ நீக்கிட வோமொழி யோர் வசனந்
தேன்பாகு கற்கண் டிளநீர் வளைமுறி சீனிகன்னல்
ஆன்பா லினுந்தித்தித் தூற்றுய்ப் பெருகல் அதிசயமே. 2

Thiru Jnanasambandha our King, who lived in Kamalai Famed for its glory as far high as Heaven!
Is it too much for you to free me from this wordly existence?
May a word from Thy holy lips flow like a spring in my heart,
With melody for sweeter than honey, jam or crystal sugar.

The water of the green cocoanut, the juice of the chalice
    and the milk of the cow!
That shall indeed be a romance in my life,
A mystery not yet experienced. 2

அறியாமை நிற்கு மதித்தி லேசென் றறிவொடுநான்
அறியாமை தோன்றநின் றேனின் றளவில் அவிழ்ந்து நிற்க
அறியாமை யிற்பெறு பேறிழந் தேனினி யாகினு நான்
அறியாமை தீர அருள்ஞான சம்பந்த ஆரமுதே. 3

Having attained the stage that transcends finite
Kowledge I stood lost in mystic thought displaying
My ignorance, when, Lo! loosened from its tie
It disappeared and true light shone in me.
O Teacher of wisdom pure! Give me the higher
Knowledge and this very instant cast away
The Sins that could me with ruin and despair. 3

கருணா கரன்புக ழாகரன் எங்கள் கமலையில்வாழ்
திருஞான சம்பந்த தேசிகன் சொற்படி சென்றுநிற்க
ஒருநா ணிகழ்ந்தது சொல்லவற் றேனின் றுயிர்ப்பறவே
தருகாய மின்றியொர் ஆனந்தம் எங்குந் தலைப்பட்டதே. 4

My life was moulded on lines shown and taught by Him
Who is an ocean of Grace and Fame who lives in Kamalai
Crowned in Divine Glory whom all adore as Jnanasam-
Shall I speak out an incident that happened [bandha.
But once in my life? My senses failed, my body was
Reduced to naught and breath departed therefrom;
And I found myself wrapped in raptures pure. 4

வன்மைபுரி காய மரப்பாவை தன்னை அரன்
கன்மமெனுஞ் சூத்திரத்தால் கட்டியே—நன்மைதின்மை
ஆட்டுவது நாடா தறிவிலார் தஞ்செயலாய்
நாட்டுதல் போல் உண்டோ நகை.

சிவபோகசாரமும்

சொக்கநாதவெண்பாவும்

தருமபுர ஆதீனம் 25-வது மகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ

குருபாதம்

சிவபோக சாரம்

SIVA - BHOGA - SARAM

THE ESSENCE OF BLISSFUL EXPERIENCE

1. அடிகள் வணக்கம்

சித்தி தருநாதன் தென்கமலை வாழ்நாதன்
பத்தி தருநாதன் பரநாதன்—முத்திப்
பெருநாதன் ஞானப் பிரகாசன் உண்மை
தருநாதன் நம்குருநா தன். **1**

1. SALUTATION TO THE GURU.

The Lord that giveth attainment
The Lord that liveth in the south Kamalai
The Lord that inspireth love
The Lord that is supreme
The Great Lord of Freedom, Jnanaprakas.
The Lord that revealeth truth
He is our Master 1

அருவும் உருவும் அருவுருவும் அல்லா
ஒருவ னுயிர்க்குயிரா யோங்கித்— திருவார்
கமலைவரு ஞானப்ர காசனென வந்தே
அமலபதந் தந்தெனையாண் டான். 2

The one that is neither the formless
Nor the form nor the formless form
Sprang as the life of all life and came
Hailing from holy Kamalai, Jnanaprakas,
He gave me His immaculate feet
And admitted me into His Grace. 2

ஆரறிவார் நீதிவழி யாரறிவார் சித்திமுத்தி
ஆரறிவார் நற்றவங்கள் அன்பனைத்தும்—பாரெவர்க்கும்
கத்தன் கமலையில்வாழ் ஞானப்ர காசனெனும்
அத்தனென்போல் வந்திலனா னால். 3

Who could know the path of justice
Who could know Siddhi and Mukthi
Who could know the good austerities
And fulness of love.
If the Lord of all men on Earth
The Father, Jnanaprakas of Kamalai
Had not come in a form like mine ? 3

அரியயற்கு முன்னாள் அடிமுடியுங் காணாப்
பெரியவனே வந்து பிறந்து—துரியம்
பெருக்கின்றான் ஞானப் பிரகாச னாகி
இருக்கின்றா னூரில் இன்று. 4

The Great One Himself whose crown and feet
Could not be seen by Aja and Hari
Hath come, hath been born. He increaseth Turiya
The estate of man, the highest serenest calm.
In Arur He hath his abode this day
As Jnanaprakas. 4

கண்டேனிப் பாசங் கழிந்தேன் அமுதைமுகந்
துண்டேன் சுகானந்தத் துள்ளிருந்தேன்—வண்டிமிர்காத்
தேனைப் பொழிகமலைச் செங்கமலப் பொற்பாத
ஞானப்ர காசனையே நான். 5

I saw Him. My bonds slipped off.
Nectar I scooped and drank.
I was in blissful ecstasy
I saw Jnanaprakas, Him of Kamalai,
Whose gardens pour honey to the murmuring bees
Him with golden feet like lotus red. 5

உள்ளிருந்தே யென்று முணர்த்துகினும் கண்டிலரென்(று)
உள்ளும் புறம்புமா வோமென்று—மெள்ள
நரருருவாய் ஆரூரில் வந்தான் நமையாண்
டருள்புரிஞா னப்பிரகா சன். 6

We dwell within and ever prompt them
Still they have not found us out;
Now let us be within, without as well,
Thought Jnanaprakas,
And soft in human form He came
In Arur; into His Grace accepted us. 6

இருளுந்தய நீக்கும் இரவியைப்போல் என்னுள்
அருளுதய நன்று யருளி—மருளுதய
மாற்றியவன் ஆரூரன் மாமறையும் ஆகமமுஞ்
சாற்றியஞா னப்பிரகா சன். 7

Like the sun that driveth the enshrouding darkness
With the dawn of His Grace, well bestowed in me
The appearance of ignorance He drove
He of Arur, that uttered the Vedas
And Agamas great, Jnanaprakas. 7

ஒழியாத பேரின்பத் துள்ளாய் உலகில்
விழியா திருந்து விடவே—அழியாத
பூரணு செங்கமலப் பொற்பாதா தென்கமலை
ஆரணு நாயேற் கருள். 8

Merged in great unending joy
To remain unawakened to the world,
Thou Perfect One, Everlasting,
Thou with golden feet like lotus red,
Thou of Kamalai of the South
Lord of the Vedas, help Thou me,
Me as lowly as a dog. 8

தேடுந் திரவியமும் சிற்றறிவும் பற்றுதலும்
கூடும்பொய் என்றருளிற் கூட்டினன்—நாடரிய
ஞானப்ர காசனுயர் நற்கமலை மாநகர்வாழ்
வானப் பிறையணிந்த மன். 9

The treasure that is sought,
The knowledge imperfect,
The desire that clingeth,
All these are lies, — In Grace
He made known to us, Jnanaprakas
That dwelleth in the great city,
Kamalai, noble and fair,
The king hard to approach,
Adorned with the crescent moon. 9

காண்பதும்பொய் கேட்பதும்பொய் காரியம்போ
[லேயிதமாய்ப்
பூண்பதும்பொய் எவ்விடத்தும் போகமும்பொய்
[—மாண்பாகத்
தோற்றியின்ப வெள்ளமாய்த் துன்னிஎன்னுட் சம்பந்தன்
வீற்றிருப்ப தொன்றுமே மெய். 10

Whatever be seen is lie, whatever be heard is lie,
Whatever be taken up as wholesome work is lie.
Whatever be enjoyed whithersoever is lie. But this,
That Sambandha cometh in sublimity,
Closeth as a flood of joy and hath His abode in me,
This alone is true. 10

2. பெறுதற் கருமை

ஒருமையுடன் ஈசனருள் ஓங்கிஎன்றுந் தூங்கல்
அருமை அருமை அருமை—பெருமை இடும்(பு)
ஆங்காரங் கோபம் அபிமானம் ஆசைவினை
நீங்காத போதுதா னே. 11

2. THINGS HARD OF ACHIEVEMENT.

Hard, hard, hard it is to be lapped
In single-minded communion with the growing grace
of God,
When conceit, cruelty, egotism, anger
Attachment and actions born of desire
When these are not eschewed. 11

தன்பெருமை யெண்ணுமை தற்போத மேயிறத்தல்
மின்பெருமை யாஞ்சகத்தை வேண்டாமை—தன்பால்
உடலைத் தினம்பழித்தல் ஓங்குசிவத் தொன்றல்
நடலைப் பிறப்பொழியு நாள். 12

Thinking not of one's own glory, losing self-conceit,
Discarding the world whose glory is that of the lightning flash, so fleeting
Despising one's own body, day in, day out,
Holding holy communion with the exalted Lord—
The day when these do happen is the day
When painful birth doth cease. 12

உரையிறந்தால் உன்னும் உணர்விறந்தால் மாயைத்
திரையிறந்தால் காண்கின்ற தேவை—வரைபெருக
வாசிப் பதும்நாவால் வாழ்த்துவதும் நாடகமாய்ப்
பூசிப்ப தும்சுத்தப் பொய். 13

It is wholly wide of the mark, feigning and farcical,
To read the sacred lore in ever-extending bounds,
To praise with tongue and worship God,—
The God who is only seen
When word hath ceased, and thought hath died
And the screen of Maya hath been torn asunder. 13

பரம ரகசியத்தைப் பாழான வாயால்
இரவுபகல் எந்நேர மின்றிக் — குரல்நெரியக்
கூப்பிட்டுங் காணுமோ கோழைமட நெஞ்சேமால்
பூப்பிட்டுங் காணாப் பொருள். 14

Can it be found the Secret so supreme
Even though thou callest out, night and day,
Unceasingly, till thy voice cracketh hoarse—
O feeble foolish heart!—the Thing
That could not be found even though Vishnu did seek
Cleaving through the solid earth ? 14

ஒருகோடி ஆகமங்கள் எல்லாம் உணர்ந்தும்
பெருகுதவம் சித்தியெல்லாம் பெற்றும் — குருவருளால்
வைத்த படியிருக்க மாட்டாத மாந்தர்க்குச்
சித்தாசல னம்மாந் தினம். 15

Even though they master a million scriptures
Practise stern austerities and powers mysterious gain,
To the men that cannot be steadfast
Where the Guru's grace hath placed them
There will be mental perturbations
Ever and aye. 15

அன்புமிக உண்டாய் அதிலே விவேகமுண்டாய்த்
துன்ப வினையைத் துடைப்பதுண்டாய்—இன்பம்
தரும்பூ ரணத்துக்கே தாகமுண்டாய் ஓடி
வருங்கா ரணர்க்குண்மை வை. 16

Keep the truth apart for those
Whose love doth grow from more to more
Whose knowledge groweth from out that love
Who wipe out Karma, the cause of pain,
Who go running thirsting after
The Perfection that yieldeth Joy. 16

3. அறியும் பகுதி

உருவை அருவை ஒளியை வெளியை
இருளைச் சிவமென் றிராதே — மருளைப்
பிறிந்தறிவிற் கண்டதனைப் பின்னமற எங்குஞ்
செறிந்தபொருள் தானே சிவம். 17

3. THINGS TO BE KNOWN.

Mistake thou not as Sivam anything
That hath form or that is formless
Or light or space or darkness.
That thing is Sivam Which filleth
Indistinguishably, through and through,
That which hath been realised
In knowledge when purged of ignorance. 17

அகமாதி கண்ட அறிவாகி எங்குஞ்
சகமாகி இன்ப சுகமாய்ச் — சுகாதீதத்
தானந்த வெள்ள மதுவாய்ச் சுகத்தைஅகன்
றானந்தம் ஆதியிலா தான். 18

He who is the knowledge realised
Within, without
Who is all-pervading joy, delightful happiness
Who is the flood of ecstasy transcending joy,
Who is yet, apart from joy
He is the One
That neither end nor beginning hath. 18

இந்தனத்தில் அங்கி எரிஉறுநீர் தேனிரதங்
கந்தமலர்ப் போதுவான் காலொளிகண் — சந்ததமும்
அத்துவித மாவதுபோல் ஆன்மாவும் ஈசனுமாய்
முத்தியிலே நிற்கும் முறை. 19

Just as fire in wood, water in fire,
Taste in honey, fragrance in flower,
Ether in air and light in the eye
Are distinct and yet not two
Even so do the soul and the Lord
Stand related in libearation. 19

ஆறாறு தத்துவமும் ஆணவமும் நீங்கிஉயிர்
வேறாக நின்றஇடஞ் சொல்லின் — மாறா
இருளாய பாவனையற் றெங்குமாய் நின்ற
பொருளேகாண் நீயே புணர். 20

Wouldest thou know the place
Where the soul doth stand alone
With tatvas thirty six and Anava cast off,
Beyond the darkness of ceaseless thought ?
Behold the Thing that standeth everywhere :
Unite thyself with It. 20

*நனவாதி அந்தத்தில் நாடுசுகந் தன்னைக்
கனவாதி அந்தத்தில் கண்டு—நனவாதி
தோற்றிடும்போ தந்தச் சுகரூபங் கண்டவர்கள்
மாற்றிடுவர் என்றும் மலம்,* 21

The joy they seek in wakeful states
They find in states of dream;
They see that form of joy again
When wakeful states come on ;
Verily, such as they
Shall smite impurity. 21

*தத்துவங்கள் எண்ணித் தலையடித்துக் கொள்ளாதே
தத்துவங்கள் ஏதென்னின் சாற்றக்கேள்—மெத்துஞ்
சுகாரம்ப மாஞ்சிவத்தில் தோயாத மாயா
விகாரங்கள் தத்துவமா மே.* 22

Why knock thy head in counting the tatvas?
Harken what thy are,
They are but Maya's mutations
That cannot touch, in whatever way
Sivam, the source of joy. 22

ஆருறு தத்துவமும் ஆணவமும் வல்வினையும்
நீருக முத்திநிலை நிற்போர்க்குப்—பேருகப்
பார்விரித்த நூலெல்லாம் பார்த்தறியின் சித்தியிலே
ஓர்விருத்தப் பாதிபோ தும்.

As guide to those who stand for bliss
With tatvas six times six
Anava and actions hard
All to ashes turned,
If one doth search through all the books
That are spread on earth.
Just one half of a single verse
In Siddhiyar will do. 23

4. உபதேச விளக்கம்

பரவிமனம் போகாப் பரத்தடைய நாளும்
இரவுபகல் அற்ற இடத்தே—திரமாக
நில்என்ருன் கண்டஎல்லாம் நேதிபண்ணி மும்மலமும்
கொல்என்ருன் ஞான குரு. 24

4. THE LIGHT OF SPIRITUAL INSTRUCTION.

The Supreme that the mind cannot approach
If thou wouldest like to reach,
Stand firm always at the place
Wherein is neither night nor day;
Know that whatever thou seest in not thou
Quell down the Malas Three—
The teacher of wisdom said. 24

காயம் கரணமுதல் நான்கிற்குங் காரணந்தான்
ஆயஇருள் மாயை அதுஎன்றால்—தூயபொருட்
போதனே! செங்கமலப் பொற்பாதனே! எனைநீ
ஏதென்று சொல்லாய் இனி. 25

If dark Maya be the cause of the four,
Body, karana, world, enjoyment,
Thou that teachest the truth so pure,
Thou with golden feet like lotus red
Say, what am I? 25

என்னை அறிவென்றான் என்அறிவில் ஆனந்தந்
தன்னைச் சிவமென்றான் சந்ததமும்—என்னைஉன்னிப்
பாரா மறைத்ததுவே பாசமென்றான் இம்மூன்றும்
ஆராய்ந் தவர்முத்த ராம். 26

Intelligence, He called me
The joy within my intelligence, He called Sivam.
What constantly hid Thee from me, He called Pasam.
Whoever have understood these three
They are the liberated. 26

எங்கும் இருக்கும் அறிவுநீ ஏகமாய்
அங்கங் குணர்த்தும் அறிவுநாம்—பொங்கு
மலமறைத்தல் மாயை மயக்கல் விகாரப்
பலமனைத்தும் கன்மமலம் பார். 27

Thou art the intelligence that is everywhere
We are the One Intelligence instructing everywhere
Puffed-up mala hideth, Maya doth confound.
Lo! it is karma that yieldeth all the diverse fruits. 27

செங்கமலப் பொற்பாதன் சீர்பாத வல்லவங்கள்
நங்கமலை வாழ்கிளியே! நாடிக்கேள்—சங்கையிலாத்
தத்துவத்தைக் காட்டியதின் தத்துவத்தைக் காட்டிஅருள்
தத்துவத்தைக் காட்டியது தான். 28

O, Parrot that hath the home in our Kamalai,
Lend thy willing ears to hear the powers
Of His noble golden feet like lotus red.
They showed the nature of countless tatvas
The Tatva of the soul therein
And the tatva of the loving grace. 28

தேசு செறிகமலைச் செங்கமலப் பொற்பாதன்
பேசுதமிழ் ஞானப் பிரகாசன் —பாசவினை
வாட்டினான் மீட்டுநான் வாரா வகையருளைக்
காட்டினான் கூட்டினான் காண். 29

He with golden feet like lotus red
Coming of Kamalai full of splendour
Jnanaprakas, whose Tamil is of great repute.
He made the Pasam of Karma wither
Showed His Grace and united me to it,
Lest I should be born again. 29

நானிங்காய் நீயங்காய் நாட்டமற வைத்ததற்பின்
நானெங்கே நீயெங்கே நாதனே!—வானெங்கும்
ஒன்றாகி நின்று உணர்வுநீ உன்னறிவில்
நன்றாகத் தோன்றுசுகம் நாம். 30

"When the perception that I am here and Thou art there
Hath been brought to an end,
Where would I be and where wouldst Thou, O. Lord?
"Thou art the Intelligence standing united
Through all the Universe, and We the joy
Appearing clear in Thine Intelligence." 30

அலைவற் றிருந்த அறிவுநீ ஆங்கே
நிலைபெற் றிருந்தசுக ஞேயம்—மலைவற்
றிருந்துகண் டாயே இருந்தபடி அத்தோ(டு)
இருந்துவிடெப் போதும் இனி. 31

Thou art the Intelligence standing unagitated.
Perceivest thou therein the joy
That endureth without agitation as well.
Remain true and fast in that realisation
United with it for ever hereafter. 31

அகத்தை இழந்தருளாய் அவ்விடத்தே தோன்றுஞ்
சுகத்தில் அழுந்திவிடச் சொன்னான்—மகத்தான
சிற்பரனா ரூர்தனில்வாழ் செங்கமலப் பொற்பாத
தற்பரஞா னப்பிரகா சன். 32

He bade me cast off the ego from me
Sink in the joy that riseth in grace
The Magnificent one transcending all knowledge.
He with golden feet like lotus red, residing in Arur
He that is highest, Jnanaprakas. 32

கிட்டாத ஈசனுனைக் கிட்டி அருள்புரிந்த
நிட்டாநு பூதி நிலையிலே —முட்டா
திருவன்னி சேர்ந்துமாற் றேறியபொன் போல
வரும்இன்ப பூரணமா வை. 33

Stand unhindered in the state
Of realisation of holy union
Which the Lord Unapproachable
Drawing near, in grace vouchsafed to thee.
As gold put in fire enhanceth in quality
Even so shalt thou become
The perfection of joy that cometh to thee. 33

அநாதிசுக ரூபி அரனடிக்கீழ் என்றும்
அநாதி சுகரூபி ஆன்மா—அநாதி
இருந்தமலம் போக்கி இறைஅருளி னாலே
இருந்தபடி யேகண் டிரு. 34

Eternal Bliss is the form of Hara
Also eternal Bliss in form is the soul
While beneath His feet, with eternal malam removed.
Remain thou perceiving that state
By the grace of God. 34

இற்றை வரைக்கர ணத்தோ டிணங்கினையே
இற்றைவரச் சென்மம் எடுத்தனையே—இற்றைவரைத்
துன்பவெள்ளத் துள்ளே துளைந்தனையே யீதறநல்
இன்பவெள்ளத் துள்ளே இரு. 35

Till now thou hast been in union with karana.
Till now thou hast been taking births
Till now thou hast been immersed in a flood of pain.
That this may end, abide thou in the goodly flood of joy.

தேகாதி நானல்ல என்றறிந்தால் சித்தமயல்
போகாத தென்னையோ புண்ணியா—தேகாதி
தன்னளவே அம்மயக்கம் சத்தியமாய் எப்பொழுதும்
உன்னளவே இல்லை உணர். 36

"Even when it hath been understood
That body and such things are not I
The confusion of the mind goeth not
Why, O, Virtuous one?"
"That confusion extendeth as far as body and such things only.
Know this, verily it never doth reach as far as thee." 36

ஆறாறு தத்துவநீ அன்றென் றறிந்தனையே
ஆறாறும் கண்டறிவன் ஆயினையே—மாறாமல்
உன்னறிவில் ஆனந்தத் தோங்கினையே ஓராமல்
நின்னறிவை விட்டதுவாய் நில். 37

Surely hast thou learnt that six and thirty tatvas are not thou,
Surely hast thou seen those six and thirty tatvas and grown wise,
Surely hast thou constantly increased in the joy
That springeth in thine intelligence.
Leave perceiving with thy knowledge and stand at one with that. 37

மாதா பிதாச்சுற்றம் என்று மயங்கினையே
நீதான் தனுவாகி நின்றனையே—ஈதெல்லாம்
பொய்யென் றறிந்தனையே பூரணா னந்தவெள்ளம்
மெய்யென் றறிந்தனையே மெய். 38

Thou wert surely perplexed with thoughts of mother, father and kin,
Thou thyself surely stood with thy body identified,
All these were lies, thou hast understood
Thou hast understood that the flood of perfect joy is true-
Verily, true this is. 38

மனையில்வரு போகத்தின் மாதர்மக்கள் பாச
வினையில் அழுந்தி விடாதே—உனை இழந்து
காணாமற் கண்டானைக் காட்சி யறக்கலந்து
பூணாமல் எப்பொழுதும் பூண். 39

Immerse not thyself in pleasures of the home
In bonds of spouse and children
Lose thyself and unite, losing perception
With Him who is not seen but revealeth Himself
Wear him, without thyself wearing Him, ever and aye. 39

சுத்தவத்தை நாடியிடுஞ் சுத்த இராப்பகலா
மெத்தவத்தை நாடி விடுவையேல்—சுத்தவத்தை
தானாய் இரண்டுந் தவிர்ந்த சிவானந்த
வானவை நீயே மதி. 40

If thou seekest the suddha state with its suddha night
and day,
Thou shalt realise that state and note this
Thou shalt become the Akas of Sivanand
Where both night and day are not. 40

சுத்தநிலம் உன்றனக்குச் சொல்லக்கேள் தொல்லைவினைத்
தத்துவங்கள் ஆறாறுந் தாம்பெருகக்—கத்திடுவர்
எல்லாம் இழந்த இடமே அதுவாக
நில்லாய் அதுவே நிலை. 41

I shall tell you of the land of the pure—
Men prattle till their old timeless karma and contact
with tatvas increase:—
It is the spot beyond all these.
Stand there:—That is the proper place. 41

நெருப்பென்றால் வாய்சுடுமோ நெய்பால்தேன் கட்டி
கருப்பென்றால் தித்தியா காணீ—விருப்பமுடன்
நீபிரமம் என்றக்கால் நீபிரமம் ஆயினையோ
நீபிரமம் சற்குருவால் நில் 42

Would it burn thy mouth if thou said 'fire'?
It wouldn't taste sweet if thou said 'ghee.
Milk, honey, candy, jaggery,
Shalt thou become Brahmam
If thou sayest thou art Brahmam ever so eagerly?
Stand thou as Brahmam by the good Guru made. 42

ஆர்க்குந் தெரியாத ஆனந்த இன்பவெள்ளம்
மேற்கொண்டு கொண்டு விடுகுதில்லை—யார்க்கும்
தெரியாப் பரப்பிரமஞ் சேர்த்தாய் உனக்குச்
சரியார் சிதம்பரநா தா. 43

The flood of sweet joy that none doth know
Floweth over, carrieth away, and leaveth me not,
Thou hast united me to the supreme Brahmam
That none doth know,
Who is Thy equal, Chidambaranatha? 43

5. அநுபூதி நிலை

உள்ளங் கரைய உடல்கரைய ஆனந்த
வெள்ளங் கரைபுரண்டு மேலாகக்—கள்ளமலம்
பொய்யாக என்னுட் புகுந்தவா றென்கொலோ
ஐயா தியாகவினோ தா. 44

5. THE STATE OF REALISATION.

How didst Thou enter me, Sire, that sportest in bounties
So that the flood of joy doth overflow the banks and rise
Consuming my heart, consuming my body
And that the roguish impurity hath become a falsehood.

ஏதேது செய்தாலும் ஏதேது சொன்னாலும்
ஏதேது சிந்தித் திருந்தாலும்—மாதேவா
நின்செயலே என்று நினதருளா லேஉணரின்
என்செயலே காண்கிலே னே. 45

Whatever I do, whatever I say
Whatever I remain thinking, Mahadev!
If I but realise, by Thy Grace, all that action to be Thine.
I do not perceive mine. 45

மாயைமலம் எங்கே மறைந்ததோ! மாயைதனில்
ஆயசகம் எங்கே அழிந்ததோ!—காயமதில்
தங்கும் புருடனெங்கோ! சச்சிதா னந்தவெள்ளம்
எங்கு மிகக்கோத்த தே. 46

Where hath the maya-mala hidden
Where hath the maya-made world perished
Where is the purusha that resideth in the body?
Lo! the flood of truth, intelligence and joy
Hath in profusion entered everywhere. 46

நானுஞ் சுகவடிவாய் நண்ணினேன் நின்னருளால்
வானுஞ் சுகவடிவாய் மன்னிற்றே—வானுஞ்
சுகரூப மன்றுமணந் தோற்றநிலம் போலுன்
அகரூப மட்டே அது. 47

I have become the form of joy, by Thy grace
Akas also hath stood as form of joy
But even akas is not the form of joy,
Like the earth that hath lost its smell,
The Akas is merely an inner form of Thine. 47

ஈசன் அடியில் இருக்கையிலே எங்கெங்கும்
ஈசனடி தேடி இளைத்தேனே—பேசரிய
பொற்பதத்தன் செங்கமலப் பொற்பாதன் தன்னுடைய
நற்பதத்தைக் காணுமுன் நான். 48

Abiding though I was, under the feet of the Lord,
Weary I had grown, seeking His very feet everywhere,
Before I saw His holy feet, His pretty, ineffable feet,
His golden feet like lotus red, 48

நற்பதஞ்சேர் ஆரூரின் ஞானப்ர காசனெந்தை
தற்பரனோர் ஞானவாள் தந்தானே—சொற்பனத்தும்
காரார் மறலிஅயன் கண்ணனுக்கும் அஞ்சேனை
யாராலும் என்செய்ய லாம். 49

Jnanaprakas in Arur of sacred standing,
My Father, the Highest, gave me a sword of wisdom
Who dare do anything to me who feareth not
Dark Death, Brahma or Vishnu even in my dreams? 49

வெறும்பாழிற் பேரின்ப வெட்டவெளி தன்னில்
குறும்பாளர் காணுக் குடிலின்—உறும்பாசம்
ஓட்டிஎனை வைத்தனனே உற்றபிர பஞ்சமெலாம்
ஆட்டியஞா னப்பிரகா சன். 50

In the perfect void, in the utter expanse of great joy,
In the hovel the mischievous thieves can't find,
He placed me having driven the pasam,
Jnanaprakas that moveth all universe. 50

என்றுஞ் சிவத்தோ டிணைபிரியா தேயறிவாய்
நின்றபடி தன்னை நிகழ்த்தினன்—மன்றில்
நடமாடும் ஆரூரன் ஞானப்ர காசன்
திடமாக என்னுள்ளத் தில். 51

He showed it in my heart assuredly
The manner of my existence as intelligence
Ever united with Sivam without severance
He of Arur, that danceth in the Hall, Jnanaprakas. 51

நாதனார் தென்கமலை நாயனார் எவ்வுயிர்க்கும்
போதனார் செங்கமலப் பொற்பாதர்—பேதமற
ஒன்றிரண்டு தானறவே உண்மையிலே கூட்டிஎனை
இன்றறவே வைத்துவிட்டா ரே. 52

The Lord, the Chief of Kamalai of the South
That granteth wisdom to all living things
He with golden feet like lotus red
Hath, this day united me with truth
And placed me securely
With all differences gone,
With the thought, that we are one or two, also gone. 52

நன்னெஞ்சே நீகேட்ட நன்மையெல்லாஞ் சொல்லுதற்குக்
கன்னெஞ்ச மாலயனுங் காணுதோன்—வன்னெஞ்சர்
இன்னகுறை உண்டென்று ஈசன் எதிர்வந்தால்
என்னகுறை சொல்லாய் இனி. 53

The Lord whom the stone-hearted Vishnu and Brahma
have not seen,
Of whom even the hard-hearted cannot say,
'Lo, He is wanting in this'—He hath come before thee
To tell thee of all the good things thou hast desired.
My good heart, what else dost thou want? 53

இட்டசனம் எங்கே இதமகிதந் தானெங்கே
துட்டசனம் எங்கே தொழிலெங்கே—சிட்டருடன்
கூடி யிருந்ததெங்கே குன்றுச் சிவானந்தம்
நாடியது வாயிருந்த நாள். 54

Where are the friends, where the things of pleasure and
pain,
Where are the wicked, the actions where are they,
Where is the communion with the good.
The day thou hast desired Siva's joy that diminisheth not
The day thou hast stood as that? 54

வாக்குமனக் காயத்தான் வந்தபொருள் அத்தனையும்
வாக்குமனக் காயமுடன் மாயுமே—வாக்குமனக்
காயம் உடனிழந்து காண்ஞா திருஞான
ஞேயம் இழந்த நிலை. 55

All the things that come with speech or mind or body
They shall cease to be with speech or mind or body.
Lose thy speech and mind and body. Perceive the state
Wherein perceiver, perception and the perceived are lost.

புசிப்போம் சிவபோகம் பூரணமாய் எங்கும்
வசிப்போம் உலகில் வசியோம்—முசிப்பின்றி
வாழ்வோஞ் சிவத்தையுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்த்
தாழ்வோம் எமக்கார் சரி. 56

We enjoy Sivabhoga, we live in perfection everywhere
We are not of the world. We live without end.
We bow down to the golden feet
Of the great tapasvins who have realised Sivam,
Who then are our equal? 56

6. உபாய நிலை

அறிவுநீ என்ன அறிந்தறிந்து மாயைச்
செறிவுநான் என்றென்று சேர்ந்தால்—அறிவு
தெரிந்திடுமோ இன்பசுகஞ் சேர்ந்திடுமோ நின்னைப்
பிரிந்திடுமோ சென்மப் பிணி. 57

6. THE MEANS TO REALISATION.

Thou knowest full well thou art intelligence.
Still if thou join with Maya saying that thou art
Filled with it, would wisdom be found,
Would blissful joy come to thee,
Would the disease of birth leave thee? 57

அரணங்கள் தாமெரித்த அத்தரே என்னுள்
கரணங்கள் ஓட்டும்வகை காட்டீர்—கரணங்கள்
நீஅதுவாய் நில்லாமல் நின்னறிவைக் கண்டருளிற்
போயதுவாய் நின்றுவிடப் போம். 58

'Father, that hath burnt the fortresses.
Show me the way to drive my karanas away!'
'If thou shalt not identify thyself with karanas
But perceive thou art intelligence,
Unite thyself with grace and abide as that
They shall depart from thee.' 58

தானல்லா தத்தனையுந் தானென் றுழலாமல்
தானெல்லா மாயதனுள் தாக்காமல்—தானெல்லாம்
ஆனோம் எனும்போதந் தாக்காமல் ஈசனிடத்(து)
ஆனோனே ஆயினவ னும். 59

He doth not confuse all that is not he to be himself,
He is not affected by Maya that hath become all,
He is not touched with the thought that he hath become all,
He hath his being in the Lord: such alone liveth really.

தேகநாம் என்றென்று செப்புவீர் ஈதில்வரும்
போகநாம் என்று புலம்புவீர்—நோக
வருந்துவீர் தீவினையின் மாறாத இன்பம்
பொருந்துவீர் எப்படிநீர் போய். 60

Ye that say that your bodies are yourselves.
Ye that lament that experience therein are yourselves,
Ye that suffer pain because of wicked deeds,
How would Ye go and unite with changeless joy? 60

தன்னை இழந்திடத்தே தானே சுகவடிவாய்
இன்னபடி என்றறியா எங்கோனுட்—பின்னமற
நின்றநிலை தானுந் தெரியாதே நின்றவர்கட்(கு)
அன்றோ பிறப்பறுக்க லாம். 61

Those who lose themselves and become the form of joy,
Who stand united, with not a mark to make them out,
With my Sovereign whose nature defieth definition,
Who perceive not the state wherein they do stand,
Such, such alone can sever the bonds of birth. 61

உன்னாதே பற்றா துரையாதே யொன்றிஅதில்
நின்னாமம் இல்லை நிகழாதே—பன்னாட்
பரையிறந்து நிற்கும் பயனணைந்தார் நெஞ்சில்
திரையிறந்து நிற்கும் சிவம். 62

In whatever thou standest united
Without thinking, without grasping, without speaking aught
Thy name, thyself of name and form and act
Shall not be found.
In the hearts of those that have realised
The Benefit beyond the urging Para shakti
Sivam will stand with the screen riven through. 62

அருளறிந்து தானும் அறிவறிந்தே ஆங்குட்
பொருளறிந்து தானடங்கிப் போத—இருளகல
விம்மா திருந்து விகற்பமற ஒன்றாகிச்
சும்மா இருக்கை சுகம். 63

Having realised the grace,
Having realised the intelligence that is oneself,
Having realised the truth abiding therein,
Having subdued the self
With the dark cognisance of self dispelled,
With conceit gone, with distinction lost,
Remaining unified,
To rest in peace is joy supreme. 63

செறியுந் தனுவாதி சேர்ந்தறிந்து நின்ற
அறிவை அறிவால் அறிந்தே—அறிவிழந்து
நின்றால் சுகானந்த நீடு நிலைவேறு
சென்றால் சுகங்கிடையா தே. 64

Having perceived by the Supreme Intelligence
That intelligence which stood perceiving
Joined to gross body and other parts,
If one doth stand with finite perception lost;
The blissful joy shall stand with one forever:
But if one doth go other ways
Verily no joy shall one find. 64

தத்துவத்தை விட்டருளிற் றான்கலந்து தன்னிழப்பின்
மெத்துஞ் சுகத்தின் மிகஅழுந்திச்—சுத்தமாய்
ஒன்றாகி நின்ற உணர்வும் ஒழிந்தக்கால்
அன்றே சிவபோக மாம். 65

Leaving the tatvas, mingling in the grace,
Losing the self and sinking well in joy
That then doth spring in plenty,

Becoming purified, standing unified,
If one loseth perception of that state of union,
Then, then alone shall be Sivabhogam 65

சுட்டறிவு கெட்ட சுகாதீத உண்மையிலே
விட்டகலா தென்றும் விரவுவோர்—இட்டமுடன்
யோக சமாதிகளும் உட்புறம்பாம் பூசைகளும்
ஆக நினையார் அவர். 66

Those that have lost perception of their senses,
And have inseparably interfused forever
With the Truth beyond bliss
Never shall they wish for yogic trance,
Outward adoration or worship within. 66

நின்னறிவில் யானொளித்து நீயாகி நின்றதுபோல்
என்னறிவில் நீயொளித்தே யானாகி—எந்நாளும்
நிற்கவல்லை யாமாகில் நின்சனனம் போக்குதற்குக்
கற்கவல்ல தேதுமில்லை காண். 67

Just as I hid Myself in thine intelligence
And stood as thou,
If thou canst hide thyself in Mine intelligence
And stand as I, always,
Lo, there is nothing more to learn
To end thy round of births. 67

இன்பசுகத் துள்ளே இருக்கலாம் எப்போதும்
துன்பவினை உன்னைத் தொடராது—வன்பா
மருட்டேக மாயடங்கி மாயாமல் நெஞ்சே
அருட்டேக மாயடங்கு வாய். 68

Thou canst dwell in blissfull joy;
Never shall painful karma pursue thee,—only
Perish not in identity with the body, the seat of hardy confusion,
Calmly abide, my heart, embodied in grace. 68

தேக மறந்து திருவருளாய் நின்றுசிவ
போகம் விளையப் புணர்நெஞ்சே—நோக
வருந்தாமல் தீவினையின் வாடாமல் துன்பம்
அருந்தாமல் நீபிறவா மல். 69

Forgetting the body, standing as holy grace,
Commune oh! my heart, to grow Sivabhoga,
That thou may be without suffering pain,
Without withering in wicked deeds,
Without eating the fruits of pain, without talking birth again 69

பூதாதி பாசமன்றோ பூரணா னந்தமன்றோ
பேதமற நம்முட் பிரானன்றோ—வாதனைகள்
விட்டால் சுகமன்றோ என்றுணர்வில் வேண்டுவதுங்
கெட்டால் பிறப்பும் கெடும். 70

Are not the elements and the like bonds ?
Is not perfect joy the end ?
Does not the Lord dwell in us without distinction?
Is not it joy if experience is left behind?—
If even such hankering queries do not rise in our thoughts,
Then there shall be an end of birth. 70

அழுந்தாதே பாசத் தனுதினமும் ஐயோ
விழுந்தால் எழுந்திருக்க வேண்டும்—செழும்பாகை
மீறித் தருமிரத வீட்டின்ப மாமலைமேல்
ஏறித் திரும்பலா மே. 71

Sink not in bonds, alas, daily;
If thou fallest, thou willst have to rise.
Can one turn back having climbed up
The great mount of heavenly bliss,
Sweeter by for than rich syrup? 71

என்றுஞ் சனனத் திடர்க்கடலி லேமூழ்கிப்
பொன்றுமன மேஉனக்கோர் புத்திகேள்—நன்று
தனிச்சங்கஞ் சேராமல் தற்பரனைச் சேரில்
இனிச்சங்கஞ் சேரா திரு. 72

Listen, O mind, that perisheth sinking
In the troublous sea of birth forever;
If thou wouldst join the Supreme One
Without sojourning desolate in the body,
Mix thou not in worldly gatherings. 72

7. பணியறுத்தல்

அவரவருக் குள்ளபடி ஈசனரு ளாலே
அவரவரைக் கொண்டியற்று மானால்—அவரவரை
நல்லார்பொல் லாரென்று நாடுவதென் ? நெஞ்சமே
எல்லாம் சிவன்செயலென் றெண். 73

7. SEVERANCE OF ACTION

When it is the Lord that doeth all the deeds
Through each as each deserves,
Why judgest than, my heart, the men as good or bad?
Consider all the deeds to be Siva's own. 73

எங்கே நடத்துமோ எங்கே கிடத்துமோ
எங்கே இருத்துமோ என்றறியேன்—கங்கைமதி
சூடினான் தில்லையிலே தொந்தொமென நின்றுநடம்
ஆடினான் எங்கோன் அருள். 74

Whither it will lead me, whither it will lay me down
Whither it will place me, I do not now
The Grace of Him, my Sovereign
Who weareth the Ganga and the Moon
Who danceth in Tillai with rhythmic jingle. 74

போகம் புவனம் பொருந்துமிடம் எங்கெங்கும்
தேகம் கரணந் திரியுமே—யாகிலது
தன்னைநீ யென்று தவியாதே நெஞ்சமே
நின்னையே கண்டருளில் நில். 75

Wherever worlds and enjoyment be
There will the body and karanas roam;
It being so, take them not to be thyself and suffer
O heart, perceive thyself and stand in grace. 75

ஏதேது செய்திடினும் ஏதேது பேசிடினும்
ஏதேது சிந்தித் திருந்திடினும்—மாதேவன்
காட்டிடுவ தானவருட் கண்ணைவிட்டு நீங்காது
நாட்டம் அதுவாய் நட. 76

Whatever thou doest, whatever thou speakest,
Whatever thou thinkest about,
Never wander from the eye of grace
Which the great God doth show;
Fix that as thine aim and proceed. 76

எடுத்தஉடற் கேய்ந்தகன்மம் எப்போதும் ஊட்டும்
விடுத்துவிட்டோம் என்பர் விழலர்—விடுத்த
ததுவன்றே ஐந்துமலம் ஆறாறும் நீத்த
இதுவன்றோ யாம்துறவென் பேம். 77

Karma proper to the body taken will always be fulfilled
"We have given up to deeds," declare the vain.
Giving up all actions is no renunciation.
We call this renunciation: freedom
From malas five and tatvas thirty-six. 77

எவ்வுயிருங் காக்கவோர் ஈசனுண்டோ இல்லையோ
அவ்வுயிரில் நாமொருவர் அல்லவோ—வவ்விப்
பொருகுவதும் நெஞ்சே புழுங்குவதும் வேண்டாம்
வருகுவதும் தானே வரும். 78

Is there or not a Lord to protect all beings?
Are we too not of them?
Why covet and wrangle and worry? O heart?
Whatever must come, of itself will come. 78

முப்பதுஞ்சென் றால்விடியும் முப்பதுஞ்சென் றாலிருளும்
அப்படியே யேதும் அறிநெஞ்சே—எப்போதும்
ஆங்காலம் எவ்வினையும் ஆகும் அதுதொலைந்து
போங்காலம் எவ்வினையும் போம். 79

It will be dawn when thirty naligais have passed;
It will be dark when thirty more have passed.
It is so with everything, know thou, my heart.
In propitious times all deeds will come to fruit,
In unpropitious times all deeds will come to naught. 79

ஆவலுற்றி டுஞ்சகலத் தாவதுவும் ஆங்கவரே
கேவலத்தின் மூழ்கிக் கிடப்பதுவும்—நாஅரற்றல்
இல்லாத சுத்தத் திருப்பதுவும் இம்மூன்றும்
இல்லான் செயலென் றிரு. 80

Our being in the sakala state wherein we feel desires,
Lying immersed in the kevala state,
And remaining in the suddha state,
Wherein the tongue knoweth no blabbering
All is the work of Him who is beyond these three states.

பாசஞ் சடம்உயிரோ தானாகப் பற்றறியா
ஈசன் இரண்டும் இணைத்தாட்டிப்—பூசலென்றுஞ்
செய்பவனே தானே திரும்பிஅருள் செய்யாமல்
உய்பவர்கள் உண்டோ உரை. 81

The bond is insentient and the soul
Knoweth not to cling of itself to the bond.
It is the Lord that linketh and moveth the two
And causeth strife always.
If He Himself bestow not His Grace again,
Say, who is there who can attain salvation? 81

முற்றின்ப மாமருளின் மூழ்குவதும் மோகமிகு
சிற்றின்ப மாமருளிற் சேர்குவதும்—உற்றிங்(கு)
அறிந்தானன் னெஞ்சே அகிலாண்ட மெங்குஞ்
செறிந்தான் செயலே தெளி. 82

My good heart, know this;
Plunging in the grace that is perfect joy
And mingling in the grace of worldly joy that stupifies
Are both the work of Him who knoweth all,
Who is immanent in all the universe. 82

என்னிடத்தில் நின்செயலே இல்லையென்றால் யாதுறினும்
நின்னிடத்தில் யான்வேண்டல் நிச்சயமே—என்னிடத்தில்
இன்மை உயிர்க்குயிர்நீ யின்மை இருந்தியற்றின்
நன்மைதின்மைக் கேதுவோ நான். 83

If in me there were no deed of Thine
Whatever befall, I must pray of thee, forsooth.
When it is not but that Thou dwellest in me
And workest as the life of my life
Am I the cause of the acts, good or bad ? 83

நாம்பெரியர் என்றுமதை நாடா தடக்குமவர்
தான்பெரியர் என்றுமறை சாற்றியிடும்—நாம்பெரியர்
என்பார் சிறியர் இவரலா லிவ்வுலகில்
துன்பார் சுமப்பார்கள் சொல். 84

They are really great who seek not the name of greatness
Who restrain themselves in modesty, the Vedas proclaim
They are really small who boast that they are great;
Say, who in this world have to bear suffering
If these have not ? 84

கட்டமாங் காயம் கலையனைத்தும் கற்றாலும்
அட்டமா சித்தி அடைந்தாலும்—இட்டம்
பரம சுகமே பதியாத போது
இரம சுகமே தெளி. 85

Though one doth learn all the sastras
And achieve the eight great siddhis
While still in the body, the seat of troubles,
If one's desire be not set on the Supreme Bliss
One's lot will certainly be unhappiness, understand 85

மனவாக்குக் காயமுயிர் மன்னியசைப் பானும்
அனமாதி போகமளிப் பானும்—நனவாதி
கூட்டிவிடு வானுமுத்தி கூட்டிடுவா னும்பிறப்பில்
ஆட்டிவிடு வானும் அரன். 86

It is Hara who dwelleth in the mind
Speech and body and soul and moveth them
Who giveth enjoyment of food and like things
Who uniteth the soul in states like wakefulness
Who giveth deliverance to it.
Or maketh it travail in births. 86

முன்னைவினைக் கீடா முதல்வன் அருள்நமைக்கொண்(டு)
என்னவினை செய்ய இயற்றுமோ—இன்னவினை
செய்வோம் தவிர்வோம் திரிவோம் இருப்போம் இங்(கு)
உய்வோம் எனும்வகையே து. 87

Whatever the deeds will be that the grace of the Supreme
Shall arrange to be done through us
In accordance with our karma in the past; who knows?
What scope have we to say,
"We'll do this work, We'll not do that
We'll roam about or remain here
We will save ourselves" and so on ? 87

ஊட்டும் வினையிருந்தால் உன்றனை உன்பதத்தைப்
பூட்டிப் பிடித்துப் புசிப்பிக்கும்—கேட்டுத்
திரியாதே வந்துதில்லைத் தெய்வமே என்றென்(று)
எரியாதே நெஞ்சே இரு. 88

If there be the karma to be undergone, as sure as you are
It will bind your feet down to your suffering.
Neither wander about questioning
Nor burn in anguish repeating "God of Tillai, oh!"
Peace, be still, my heart. 88

என்னதன்று நின்செயலே என்றறிந்தால் யான்விரும்பி
என்னவென்று வாய்திறப்பேன் ஈசனே—இன்னம்இன்னம்
எப்படியோ நாயேனை ஈடேற்ற வேண்டும் உனக்(கு)
அப்படியே செய்தருளு வாய். 89

When I come to know nothing is mine but all Thy work,
What desire shall I have or what speak forth, O Lord,
Howsoever thou plannest further and further
To redeem me, a dog, so may Thy Will be done. 89

வன்மைபுரி காயம் மரப்பாவை தன்னைஅரன்
கன்மமெனுஞ் சூத்திரத்தால் கட்டியே—நன்மைதின்மை
ஆட்டுவது நாட தறிவிலார் தஞ்செயலாய்
நாட்டுதல்போல் உண்டோ நகை. 90

The fools understand not that it is Hara
That bindeth with threads of karma
The wooden puppet, body, that worketh wickedness,
And maketh it dance in good and bad.
They assert these as their own doings!
Is there anything like this deserving to be laughed at? 90

ஆறாறு தத்துவமும் ஆணவமும் நீங்கிஉயிர்
பேறாக ஆனந்தம் பெற்றாலும்—வேறாகப்
பார்த்திருப்ப தன்றியே பாழான கன்மத்தை
நீத்திருக்க லாமோ நிலத்து. 91

Though the soul be released
From anava and tatvas thirty six
And attain the gift of ananda,
Can it do away with ruinous karma
Excepting that it may with detachment look at it? 91

ஆனசுக துக்கத் தழுந்துகினும் ஞானிகள்தாம்
யானெனதென் றெண்ணி இயைந்திடினும்—தானதற்கு
வேறென் றருளால் விரளமாய்க் காணிலென்றும்
ஏறுமோ கன்மம் இலை. 92

Though the wise be sinking
In the joys and sorrows that happen
And acquiesce in thinking
In terms of I and mine,
If they see by Grace the body
As distinct from the soul
Can karma ever prevail? No! 92

சத்துருவும் மித்துருவும் தாரணியில் வேறில்லை
சத்துருவும் மித்துருவும் தன்னெஞ்சே—பெத்தமலம்
வீட்டும் படிக்கு வினைக்கீ டுனைத்தனுவோ(டு)
ஆட்டுஞ் சிவனென் றறி. 93

There is no other foe nor friend on earth
One's own mind is both foe and friend.
That the mala that binds thee may be broken
Siva moves thee in the body
Accordant with thy karma, understand. 93

இன்னவினை இன்னதலத் தின்னபொழு தின்னபடி
இன்னதனால் எய்தும் என அறிந்தே—அன்னவினை
அன்னதலத் தன்னபொழு தன்னபடி அன்னதனால்
பின்னமறக் கூட்டும் பிரான். 94

Knowing that such a deed, in such a place
At such a time, in such a way -
By such a thing will reach one,
That deed, in that place, at that time, in that way,
Without difference will the Lord make it reach one. 94

அன்றே அநாதி அமைத்தபடி யல்லாதொன்(று)
இன்றே புதிதாய் இயையுமோ—என்றுஞ்
சலியா தியற்றுவான் தன்னையே நோக்கி
மெலியா திருந்து விடு. 95

Except as the Being without beginning, ordained in the beginning
Will anything afresh happen to-day?
Look to Him alone, who worketh untiringly for-ever.
Be not distressed. 95

ஆர்பெரியர் ஆர்சிறியர் ஆர்உறவர் ஆர்பகைஞர்
சீர்பெரியர் ஆனந்த சிற்சொருபர்—பேர்பெரியர்
எங்கெங்குந் தாமாய் இருந்துசட சித்தனைத்தும்
அங்கங் கியற்றுவதா னால். 96

Who are great, who are small,
Who are kith, who are foe,
If He whose form is joy and knowledge,
Great in glory, great in name,
Being Himself everywhere,
Everywhere doth make and move
All knowing and unknowing world? 96

நன்கருத்தே தென்கமலை ஞானப்ர காசனே
என்கருத்தே உன்கருத்தென் றெண்ணாமல்—உன்கருத்தே
என்கருத்தென் றெண்ணியே யான்பட்ட துன்பமெலாம்
உன்கருத்தே தீரவறி யும். 97

Thou of noble thoughts, of Southern Kamalai, Jnanaprakas,
Thy thoughts know fully well all the trouble I have suffered
For having thought that Thy thoughts were my thoughts,
Instead of thinking that my thoughts were thine own. 97

அமைத்தவினைக் கீடா அனுதினமுஞ் செய்வ(து)
இமைப்பொழுதும் வீண்செயலொன் றில்லை—உமக்குரி
எல்லாம் அறிந்தெங் கியற்றுவதும் தன்னடிமை [யான்
வல்லார் தமக்குணர்த்து வான். 98

Of what one doeth daily, accordant with the determining
karma
Not for a wink of time is any deed vain;
Uma's Lord knoweth all and maketh those
Proficient in His service comprehend. 98

கள்ள அரனே கருணையுடன் என்னறிவில்
உள்ளசுகந் தந்துவிட ஒண்ணாதோ—மெள்ள
வருத்துவதும் தீவினையில் வாட்டுவதும் ஞானம்
பொருத்துவதும் ஏன்தான் புகல். 99

Arch Hara, won't it do to give straight away with Grace
The bliss that is of mine intelligence ?
Why is it that slowly Thou dost tease me,
Roast me in wicked deeds,
And unite me to wisdom, say ? 99

கேளாதென்னை மலத்திற் கிட்டியெடுத்தாளாக்கி
மீளா தளித்தபர வீட்டிலெனை—யாள
உனக்குப் பொறியோ உனைத்தொடர்ந்தாளென்ன
எனக்குப் பொறியோ இனி. 100

Now, on whose head is it written,
On Thine, unasked, to approach me in mala,
Take me out, make me Thy servant in the supreme
House
Thou hast given me and from which there is no
returning ?
Or on mine, to follow thee
And pray to thee to make me Thy servant ? 100

சும்மா தனுவருமோ சும்மா பிணிவருமோ
சும்மா வருமோ சுகதுக்கம்—நம்மால்முன்
செய்தவினைக் கீடாச் சிவனருள்செய் விப்பதென்றால்
எய்தவனை நாடி இரு. 101

Can the body come without reason
Can illness come without reason
Can joy and sorrow come without reason?
They are all the deeds of Siva's grace
Accordant with our deeds in the past.
Seek desiring after Him who flings them at you. 101

பொல்லாத தீவினையிற் போகார்கள் போனாலும்
எல்லாஞ் சிவன்செயலே என்றிருப்பர்—நல்லார்கள்
நற்றுங் கமலையில்வாழ் ஞானப்ர காசனருள்
சற்றும் பிரியா தவர். 102

Wicked karma will not be their lot.
Even if it be, they will simply say
It is all Siva's work,—they
Who never separate ever so little
From the Grace of Jnanaprakas
Who dwelleth in Kamalaï, which attracteth the good.

கூட்டுவதும் கூட்டிப் பிரிப்பதுவும் ஒன்றொன்றை
ஆட்டுவதும் ஆட்டி அடக்குவதும்—காட்டுவதும்
காட்டி மறைப்பதுவும் கண்ணுதலோன் முன்னமைத்த
ஏட்டின் படியென் றிரு. 103

Uniting and having united, separating,
Moving and having moved, quieting,
Showing and having shown, hiding,
Think all these to be predetermined
According to the will of the brow-eyed God. 103

உள்ளதுதான் போமோமற் றில்லா ததுவருமோ
பள்ளமே வெள்ளம் பரவாதோ—கள்ளமாய்ப்
பித்துப்போ லேபிதற்றும் பேதைமட நெஞ்சமே
செத்துப்போ னானோ சிவன். 104

Can that which existeth go?
Can what doth not exist come into being?
Will not the flood ever flow into low land?
Roguish, foolish, simple mind that blabbereth as if mad,
Do you think Siva is dead and gone? 104

ஈசன் பலஹீனன் என்றக்கால் ஆலயத்தில்
மோசம் வந்ததென்று மொழியெலாம்—ஈசனே
ஆக்குவதும் ஆக்கி அழிப்பதுவும் தானானால்
நோக்குவதென்! யாம்பிறரை நொந்து. 105

If we believed the Lord a weakling
We might be afraid of danger to the Temple,
If it is the Lord Himself who buildeth
And having built, destroyeth,
Why should we turn to others and blame them? 105

தேசம் சிவாலயங்கள் சேர வலையொரு
மோசம்வந்த தையோ முதல்வனே—தேசத்து
மன்னைவெறுப் பேனோ வருவினையை யூட்டுவிக்கும்
உன்னைவெறுப் பேனோ உரை. 106

Supreme One, a danger hath come, alas,
The country and the temples are together tossed.
Shall I blame the country's king for that
Or shall I blame Thee that feedeth the karma
That is to come? 106

8. துறவின் பகுதி

துரத்திஉன்னை ஆசை தொடராமல் என்றும்
விரத்தியினால் ஆங்கவற்றை விட்டுப்—பரத்திலன்பு
செய்யடா செய்யடா சேரப்ர பஞ்சமெலாம்
பொய்யடா பொய்யடா பொய். 107

8. ON ASCETICISM

That desires may not drive and pursue thee
Leave them always with disgust.
Love the Supreme, I say, love Him.
All the universe is lie, lie, lie, I say. 107

அனைத்துலகு நம்பால் அநுக்கிரகம் பெற்றேன்
அனைத்துலகு நம்வசமாய் ஆயென்—அனைத்துலகும்
கொண்டாடில் என்னைவினைக் கொத்தறுத்துப் பேரின்பம்
கண்டாடில் அன்றோ கதி. 108

What though the whole world be obliged to us for
favours,
What though the whole world come into our possession?
What though the whole world sing praise unto us?
Salvation cometh only-doth it not?
When the karmic cluster is cut off,
When the great Joy is found and bathed in. 108

அறிவிழந்து நின்றசுக ஆனந்தத் துள்ளே
குறியிழந்து நின்று குலாவிப்—பிறியா(து)
இருந்தால் பிறப்பறுமோ? விச்சைமால் கொண்டு
திரிந்தால் பிறப்பறுமோ? செப்பு. 109

When will the birth be cut off, say,
When one, having lost perception through the body
Dwelleth without separation mingling in the blissful joy
That standeth beyond when all knowledge is lost,
Or when one roameth about maddened with desires? 109

எத்திசையும் எவ்வுலகும் எத்தொழிலும் எப்பயனும்
நித்தியமென் றெண்ணில் நிலையாதே—புத்தியினால்
கண்ணாடி யில்தோன்றி மாய்ந்துவிடுங் காண் இவற்றைக்
கண்ணாடி யிற்கனவிற் காண். 110

Every quarter, every world, every deed, every consequence
Thinkest thou eternal?—No, they are transient.
They appear like shadows in a mirror
By the working of thy mind and vanish.
Consider them as things seen in a mirror of dream. 110

எத்தனைதான் கற்றாலும் எத்தனைதான் கேட்டாலும்
எத்தனைசா தித்தாலும் இன்புறா—சித்தமே
மெய்யாகத் தோன்றி விடும்உலக வாழ்வனைத்தும்
பொய்யாகத் தோன்றாத போது. 111

However much one may learn,
However much one may hear,
However much one may accomplish,
Joy will not come, O mind,
When all worldly life, that seemeth so real
Is not realised untrue. 111

மின்போலத் தோன்றி விடும்உலக வாழ்வனைத்தும்
என்போ லிகள்திரமென் றெண்ணுவார்—தன்போதம்
இல்லார் சிவபோகம் என்றும் அருந்தியிடு
நல்லார் திரமெதுவென் னார். 112

All worldly life
Like a lightning flash,
Fools like me take
To be forever lasting.
But those free from self-born knowledge,
The good that always enjoy Sivabhoga
Never say that it is everlasting. 112

தேசமூர் பேர்காணி சீர்வரிசை சாதியெனும்
ஆசையால் நெஞ்சே அலையாதே—நேசப்
பொருப்பானை நின்னறிவிற் போக்கு வரவற்(று)
இருப்பானைப் பார்த்தே இரு. 113

Country. town. name, acres,
Felicity, rank and caste,
In desires such as these
Wander not, O heart,
Remain steadfastly gazing—
On Him, the mountain of love
That dwelleth in thine intelligence
Without going in our coming out. 113

ஆகம் பகையாவ தன்றிப் பகையுண்டோ
மோகந் தவிர்ந்த முனிவோர்க்கிங்(கு)—ஏகன்
இருவர் அறியாத ஈசனருள் அல்லால்
ஒருவர்துணை உண்டோ உரை. 114

To the wise, free from delusion,
Is there any foe except the body?
Is there any help except the Grace
Of the Lord, the One Unknown to the two Gods? 114

அளவிலாச் செல்வத் தடைந்தாலும் ஆகத்
தளவிலாச் சித்திகளுண் டாயும்—அளவில்கலை
ஆய்ந்தாலும் என்னைசுக ரல்லார் சிவானந்தந்
தோய்ந்தார்கள் அன்றோ சுகர். 115

What though they get at limitless wealth
And achieve limitless powers in the body
And study limitless forms of art?
They are not the Happy.
They alone are the Happy
Who are immersed in Siva's bliss. 115

ஆகாத காரியஞ்செய் தாஞ்சுகமும் ஆங்கதனல்
போகாத துக்கம் பொருந்துவதும்— ஓகோ
உரைக்கிலணு வுக்கும் உயர்ந்தமா மேரு
வரைக்கும் நிகரா மதி. 116

When you compare the pleasure gained
By doing a wicked deed
To the never-leaving sorrow
That springeth from that deed,
Oh, Oh, it is like the atom
To the great and lofty Meru. 116

பொய்யில்வருந் துன்பம் புகுந்தறிந்தும் பூரணமா
மெய்யில்வரும் இன்ப விளைவறிந்தும்—ஐயோ
தெளியாத தென்னநலந் தீங்குகண்டு சற்றும்
களியாத தென்னமயக் கம். 117

Having known by experience
The pain that cometh from falsehood
And fully known the harvest
Of happiness coming from truth,
Alas, how can they be without understanding?
And having seen the good and evil,
What illusion keepeth them from rejoicing even
a little? 117

ஆகம் சிறைச்சாலை அக்கரணம் காவலாள்
போகம் புவனம் பொருந்துமிடம்—ஓகோ
இதனுட் படுமுயிர்கட் கேடேற்றஞ் செய்வான்
அதனுக் கிறைவன் அரன். 118

The body is the prison house
The karanas are the guards
The world is the appointed place of suffering
Oh, oh, to the souls shut up in this prison,
Its Lord, Hara, is the deliverer. 118

அதிட்டானம் ஈசன அருளன்றி மற்றை
அதிட்டானம் எல்லாம் அநித்தம் —அதிட்டானம்
பொய்யென் றறியாமல் பூதலத்து நெஞ்சமே
மெய்யென் றுழல்வதெல்லாம் வீண். 119

Except the support of the Grace of the Lord
All other supports do not endure.
Not realising their unreality,
To consider such supports as real in this world,
And fret about them, is all futile, O heart. 119

நின்னை மதிக்கின் நினக்கதிபர் செல்வநினை
நின்னை அறிஞனென நீநினையின்—நின்னிற்
சிறியார் வறுமைநினை சிந்தைபுக என்றும்
குறியா இடும்பைதுக்கம் கோள். 120

If thou regard thyself great
Think of the wealth of thy superiors;
If thou thinkest thyself poor
Think of the poverty of those humbler than thou,
Then suffering and sorrow will never
Think of entering thy mind. 120

9. அறிவோர் புகழ்ச்சி

அநித்தியத்தை நித்தியமென் றுதரிக்கும் பொல்லா
மனித்தருடன் கூடி மருவார்—தனித்திருந்து
மோனந்த மாஞ்சிவத்தில் மூழ்கி மலத்தைஅறுத்
தானந்த மாயழுந்து வார். 121

9. IN PRAISE OF THE WISE.

They mix not nor mingle with wicked men
Who uphold the fleeting as everlasting.
Keeping alone, immersed in Sivam, the end of silence
Cutting the malas off, they plunge themselves
in Joy. 121

தாக மறந்து சதுர்மறந்து தான்மறந்து
தேகமறந் தட்டமா சித்திமறந்—தாகத்தின்
வந்ததறி யாதிருந்து மாறாச் சிவானந்தம்
சந்ததம்வாழ் வார்க்கார் சரி. 122

Who can be the equals of those who,
Forgetting the thirst of desires,
Forgetting their own ingenuity,
Forgetting the I, forgetting the body,
Forgetting the eight great attainments,
Remaining without feeling the sojourn in the body,
Always live in the unchanging joy of Siva? 122

உள்ளமல நீங்கி ஒழியாச் சிவானந்த
வெள்ளந் துளைந்து விளையாடும்—பிள்ளைகாள்
அத்துவித மானீர்நம் மாகம் பிரிந்தோமென்(று)
இத்துவிதம் எண்ணுவா னேன். 123

O, Ye children! freed from the malas of the mind
Who gambol plunging in the unceasing flood of Sivananda
And have become non-dual
Why think ye of this dualism
That ye have separated from your bodies? 123

அறிவாய் அறிவிழப்பில் ஆகின்ற இன்பச்
செறிவாய்ச் சுகமாய்த் தினமும்—பிறியா(து)
இருந்தங் கதீதமாய் எய்ந்த சிவானந்தம்
பொருந்துவார் முத்தரெல்லாம் போய். 124

Becoming intelligence, becoming that intensity of joy
That cometh with the loss of consciousness of knowledge,
Becoming bliss, all muktas go,
And, ever, remaining without severance, join
With Siva's joy that is above all, 124

10. மடவோர் பழிப்பு

தனையறியார் ஈசன் தனையறியார் பாச
வினையறியார் ஆனந்த மேவார்—தனையறியுஞ்
சிட்டர்தமக் கில்லாத தீங்குரைப்பர் பொல்லாத
துட்டர்தமக் குள்ள தொழில். 125

10. CENSURE OF THE FOOLISH.

They know not the soul, they know not the Lord
They know not the action that binds,
They gain not the joy, they slander the good
That have the knowledge of the soul realised,
Such is the work of very wicked men. 125

தன்னை அறியார் தலைவன் தனைஅறியார்
முன்னை வினையின் முடிவறியார்—பின்னைக்
குருக்களென்றும் பேரிட்டுக் கொள்ளுவர்கள் ஐயோ
தெருக்கள் தனிலே சிலர். 126

O! some there are, wandering in the streets,
Who call themselves gurus, alas,
Who know not the soul,
Who know not the Lord,
Who know not the result of the actions of the past. 126

வாயுவெளி தானசையா வாறிருந்தாற் போலென்று
நீயதுவும் பூரணமாய் நிற்கவே—காயத்துக்
குள்ளுள்ளே தான்சிவமென் றுற்றுப்பார்ப் பார்ஊசிப்
பொள்ளலால் வான்பார்ப்பார் போல். 127

Like ether and air that remain unmoving
While It and thou ever in perfection stand,
Those who closely search thinking
That Sivam could only be within the body
Are like those that look at the sky
Through the eye of a needle alone. 127

கற்கஇடர்ப் பட்டுமிகக் கற்றஎல்லாங் கற்றவர்பால்
தற்கமிட்டு நாய்போலச் சள்ளெனவோ—நற்கருணை
வெள்ளம் அடங்கும் விரிசடையார்க் காளாகி
உள்ளம் அடங்கவல்ல வோ. 128

Is all that has been learnt
With so much of truble in learning
Simply for barking like a dog
In disputations with the learned?
Is it not that one may become the servant
Of Him with the spreading locks
Which hold the flood of divine grace,
That one may become tranquil in mind? 128

அறியார் கனவினிலும் ஆனந்த ரூபம்
அறிவார் தமையும் அடையார்—அறிவார்கட்(கு)
இல்லாத தீங்கே எடுத்துரைப்பார் இவ்வுலகில்
பொல்லார் தலையிற் பொறி. 129

They do not know the form of joy
Even in their dreams
They do not mix in the company of those
Who have known such form
They slander the wise and talk about
The evils they never did have,
Such is the lot written on the head
Of the wicked in this world. 129

11. பொதுநிலை.

நீதியிலா மன்னர் இராச்சியமும் நெற்றியிலே
பூதியிலார் செய்தவமும் பூரணமாம்—சோதி
கழலறியா ஆசானும் கற்பிலரும் சுத்த
விழலெனவே நீத்து விடு. 130

11. GENERAL CONSIDERATIONS.

Countries ruled by unjust kings,
Austerities of those without ashes on their brows,
The Guru that knoweth not the feet of the Light that is perfection,
And people without purity—
Abandon those as utterly profiitless things. 130

ஐந்தறிவாற் கண்டாலும் ஆர்ஏது சொன்னாலும்
எந்த விருப்புவெறுப் பேய்ந்தாலுஞ்—சிந்தையே
பார விசாரத்தைப் பண்ணாதே ஏதொன்றும்
தீர விசாரித்துச் செய். 131

Even though thou hast perceived a thing with all the five of the senses
Whoever it may be who sayeth, whatever it may be he sayeth,
Whatever thing thou likest or dislikest may happen
O, mind, feel not greatly worried,
Do everything after due consideration. 131

பரபரக்க வேண்டா பலகாலுஞ் சொன்னேன்
வரவரக் கண்டாராய் மனமே—ஒருவருக்கும்
தீங்கு நினையாதே செய்ந்நன்றி குன்றாதே
ஏங்கி இளையா திரு. 132

Be not agitated, I tell you many a time
Perceive and search, O, mind, by grades as time goes on
Think no evil to any one.
Be not wanting in gratitude,
Languish not away in dejection. 132

மிகுத்தகுலஞ் செல்வத்து மேவுவதும் அத்தை
பகுத்துப்பொய் யென்றுவிடும் பாங்கும்—தொகுத்து
விரித்தானல் நெஞ்சே மிகுவா ரணத்தை
உரித்தான் செயலென் றுணர். 133

That any one desireth for noble birth or wealth
Or discardeth them knowing their nature to be unreal,
To put it briefly, my good heart, understand,
It is all the work of Him who flayed the proud elephant

ஆறாறு தத்துவம்வைத் தத்திலுறை மூர்த்திகள்வைத்(து)
ஏறு மலபாகம் ஏறவே—மாறாமல்
உன்னைவிடா தாள்வான் உனக்கேட்டோ நெஞ்சமே
என்ன விசாரம் எமக்கு. 134

Having ordained the thirty six tatvas
And appointed the spirits that dwell in them,
He, who is thy Lord, never changing, never leaving thee,
Maketh the malas, that would not ripe, mature,
Doth He do so, consulting thee?
Why then worry ourselves, O heart? 134

தானோ வசத்தல்ல என்றறிந்தால் தாரணியில்
ஏனோ பிதற்றிடுவ தேழைநெஞ்சே—தானே
இறவா ததுதான் இறக்க அருளை
மறவா திருசிவமா வை. 135

If thou knowest that thou art not the insentient
Why babblest thou, poor heart?
Forget not the Divine Grace; then
The ignorance that would not perish by itself will be destroyed.
And thou shalt then become Sivam. 135

ஏற்றா தலையாய் இருப்பதுவும் உள்மயக்கம்
ஆற்றாது தீரென் றரற்றுவதும்—தோற்றாது
தோற்றுவதும் உன்னைச் சுகபூ ரணனென்று
தேற்றுவதும் ஈசன் செயல். 136

That thou remainst identifying thyself
With the objects that cannot lift thee up,
That thou brookest not thine inward confusion
And criest to have it taken away,
That inconceivable things are conceived in they mind
To comfort thee by saying that thou art perfect joy
Are all the work of the Lord. 136

அன்றே அரனணுக்கள் பாசங்கள் ஐந்தொழில்கள்
நன்றே சிவனும் நடுவனே—சென்றருளில்
நிற்கச் சிலர்சிலர்கள் நீள்நரகில் பூதலத்தில்
சொற்கத் திருப்பதென்னோ சொல். 137

Eternally there dwell in panchakshara Hara,
The atom-like souls, the bonds and the five-fold deeds of grace,
And well doth Siva occupy the middle.
While some do go and stand in Grace,
Why, say. are some in extensive hell,
On earth or in the transient world of the Gods? 137

ஆசையறாய் பாசம்விடாய் ஆனசிவ பூசைபண்ணாய்
நேசமுடன் ஐந்தெழுத்தை நீ நினையாய்—சீ சீ
சினமே தவிராய் திருமுறைகள் ஓதாய்
மனமே உனக்கென்ன வாய். 138

Thou dost not cut off thy desires
Thou dost not sever the bonds
Thou dost not adore Siva in desirable worship
Thou dost not meditate with love
The holy letters five. Fie on thee!
Thou dost not leave anger
Thou dost not chant the Thirumurais,
O mind, why then this arrogant prate? 138

தில்லைவனம் காசி திருவாரூர் மாயூரம்
முல்லைவனம் கூடல் முதுகுன்றம்—நெல்லைகளர்
காஞ்சிகழுக் குன்றமறைக் காடருணை காளத்தி
வாஞ்சியமென் முத்தி வரும். 139

Tillai-vanam, Kasi, Tiru-arur, Mayavaram
Mullai-vanam, Madura, Mudu-kunram,
Nellai, Kalar, Kanchi, Kalukkunram, Maraikkadu
Arunai, Kalahasti, Vanchiam—O mind, speak of these
And thine shall be bliss. 139

சிவபோகசாரம் முற்றிற்று.

தனிப்பாடல்கள்

ஆய்வார் பதிபசு பாசத்தின் உண்மையை ஆய்ந்தறிந்து
காய்வார் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையெல்லாங் கல்வி
[கேள்வியல்லல்
ஓய்வார் சிவானந்த வாரியுள் ளேயொன் றிரண்டுமறத்
தோய்வார் கமலையுள் ஞானப்ர காசன்மெய்த்
[தொண்டர்களே. 1

They study the truth of Pati, Pasam,
And having studied and understood
They dislike all worldly life
They rest from the toil of learning and hearing,
They plunge in the ocean of Siva's joy,
With the loss of one and two,
The faithful servants of Jnanaprakas. 1

கனக்கும் பொதிக்கும் எருதுக்கும் தன்னிச்சை
[கண்டதுண்டோ
எனக்கும் உடற்கும் என திச்சை யோ இணங்கார்புரத்தைச்
சினக்குங் கமலையின் ஞானப்ர காச சிதம்பரஇன்(று)
உனக்கிச்சை எப்படி அப்படி யாக உரைத்தருளே. 2

Hath anyone ever consulted the bullock's wish
About the ponderous load he hath to carry?
Is it my wish that matters
About the nature of the body I get?

Thou that wert filled with wrath
Against the cities of Thine enemies!
Kamalai Jnanaprakas! Chidambara!
Whatever be Thy wish to day
Graciously proclaim accordingly. 2

எல்லாம் உனது செயலென் றறிந்தும் எனதுளத்தில்
பொல்லாத சங்கற்பம் ஏன்வரு மோபுர மூன்றெரிக்க
வல்லாய் கமலையின் ஞானப்ர காச வரதஇது
சொல்லாய் கரண மயக்கமன் றோஎன் தொழிலல்லவே. 3

Knowing that all is Thy deed
Why should this wicked resolve sprout forth in my mind?
Thou Strong One, who destroyed the three cities,
Kamalai Jnanaprakas, Thou bestower of gifts,
Answer this. Is it not of the confusion caused by the karanas?
It is certainly not my deed. 3

அவரவர் வினைவழி அவரவர் வந்தனர்
அவரவர் வினைவழி அவரவர் அனுபவம்
எவரெவர்க் குதவினர் எவரெவர்க் குதவிலர்
தவரவர் நினைவது தமைஉணர் வதுவே. 4

Each one did come accordant with his actions
Each one experienced accordant with his actions,
Who helped whom? Who helped not whom?
But the austere think of knowing themselves. 4

கதிவாழ்க வேதநல் ஆகமம் வாழ்கநற் கண்மணிஉன்
பதிவாழ்க சைவம் திருநீறும் கண்டியும் வாழ்கஅருட்
குருவாகும் நின்றன் திருக்கூட்டம் வாழ்கநற் கோநிரைகள்
தெருவாழ் தருமைத் திருஞான சம்பந்த தேசிகனே. 5

Blessed be the Moksha, Vedas and Agamas great;
Blessed be the Lord enshrined in our hearts pure;
Blessed be Saivam, ashes and rudrakshas;
Blessed be the congregation attached to thee;
Blessed be the wide streets with mansions high
Where cows march in long and stately sight;
O! Teacher known as Jnanasambandha,
Shedding thy divine grace in Dharmapura. 5

GLOSSARY.

1. சித்தி—Siddhi, success, attainment, realisation, final liberation. The eight supernatural powers attainable by Yoga: anima—becoming as tiny as an atom; mahima—becoming as big as the Meru, laghima—becoming lighter than air; karima—becoming harder than an iron or rock, prapthi—working miracles; prakariyam—realisation of every kind of worldly bliss that one wishes for; isatvam—powers to create, keep and destroy; vasitvam—attracting everything to oneself and influencing the same as desired; and mukti—liberation from bonds of birth and merging in the Supreme.

தென்கமலை—The south or beautiful Kamalai.

2. அருவம்—Formlessness, incorporcity, invisibility—Sivam, Sakti, Nadam and Bindu.

அருவுருவம்—Formless form, the visible and invisible visible form which can be said to be no form as the Sivalinga or a flood of light; Sadasiva.

உருவம்—Organised body, shape, figure: Mahesvara, Rudra, Vishun and Brahma.

அமலம்—That which is spotless, immaculate; purity, cleanliness.

3. தவம்—Ascetic practices, austerities,

சிவதவம்—Charya, kriya and yoga.

என்போல்—Like me. in my form, in human shape.

முத்தி—Freedom, liberation.

கத்தன்—Karta, lord, author, creator.

அத்தன்—Father, lord.

4. *துரியம்*—The fourth of the five states of the soul in which it is in the navel with prana and is cognizant of itself alone, state of entire quiescence.

5. *அமுதம்*—Ambrosia, nectar, final liberation.

6. *உள்ளும் புறம்புமாதல்*—As the light of wisdom inside and as God riding on the bull.

The outer manifestation is of three kinds. (1)*தன்மை* Uttama—Paripurna; perfection; (2)*முன்னிலை* Madhyama being as Ichcha, Jnana and Kriya (3)*படர்க்கை* Prathama being as Manas, Buddhi, Chitta, Ahankara, A. U. M. Bindu and Nada; Brahma, Vishnu Rudra, Mahesvara and Sadasiva.

7. *மருள்*—Ignorance, the work of anava-mala; bewilderment, the work of Maya-mala.

8. *விழியாதிருந்து விடல்*—*புவனபோகங்களில் மயங்காமை*—Not being tempted by worldy things.

9. பொய்—Asat, Achit; whatever is not permanent; that which is illusory, unsubstantial, fleeting; lie, that which misleads; that which is unreal. This technically connotes the idea that all those are unreal which are not what they seem to be; all that are seen or perceived howsoever by the sense of man and all that assume perceptible shapes or forms are transitory and changeable. Everything changes like this until the ultimate cause is reached which alone is termed மெய்.

10. மெய்—Sat, chit, *vide*. 9. that which is true, eternal, real.

வீற்றிரு—To appear enter and dwell. தோன்றிப் புகுந்து இருத்தல்.

11. ஓங்கு—Grow, increase.

தூங்கு—Commune, be lapped, sleep everlastingly; commune with Grace.

12. தற்போதம்—Love of self, feeling of self, recognition of the ego; self-conceit, arrogance; consciousness. This word may also mean self-knowledge, knowledge of the self and the deity, intuitive knowledge, inherent and eternal knowledge as possessed by the deity.

13. தேவு—God as immanent in the universe can be worshipped in the forms of worship; but God who is

transcendental is realised only by dint of the infinite wisdom which His Grace awakens in highly evolved souls.

14. கூப்பிடு—Call out, cry hoarse.

15. இரு—To remain, practise, realise.

16. உண்மை வை—Keep or reserve the truth, reveal the truth to such சாதன சதுட்டய முற்றின அதிகாரி களுக்கு உபதேசிக்க.

17. வெளி—Space, space infinite.

18. அகன்ற—Apart from, transcending.

19. அத்துவிதம்—Advaita, non-duality, distinct or non-different union. It is not here the monism of one who holds the doctrine of ekanmavadam.

According to Saiva Siddhanta doctrine, God and the soul are distinct entities but because of their union they are not dual. Their advaitic relationship is illustrated by the following similies of Introductory verse of Sivajnana Swamigal's commentary on Siddhiar.

A, ஒன்ருய் நிலைத்தல்.

1. பண், இசை—Tune and sound; சிவனுகிய சித்தன்ருய்ச் சித்தின் பேதமாகிய சீவன் சிவனையின்றித் தனித்து நில்லாமை.

2. *பரிதி மதி*—The sun and the moon; *நிற்றல் இல்லை ஆயினும் பொருளால் வேறுண்டு.*

3. *தில தயிலம்*—The Till seed and oil; *சிவனை விட்டுச் சிவனைப் பிரித்தறிய முடியாது.*

B. வேறாய் அறிதல்.

4. *தீ இரும்பு*—Fire and iron; *உயிரின் வேறாய்ச் சிவன் நிற்பன்.*

5. *பாணி உப்பு*—Water and Salt; *தனித்து நிற்பன்.*

6. *விண் அநிலம்*—Ether and air; *உயிர் எக்காலத்தும் சிவனைவிட்டுப் பிரிந்திராது.*

C. உடனாய் அநுபவித்தல்.

7. *உடல் உயிர்*—Body and soul; *இறைவன் உயிருடன் நின்று செலுத்துவன்.*

8. *நீர் நிழல்*—Water and shadow; *எக்காலும் பிரிப் பின்றிப் பரவி நிற்பன்.*

9. *உச்சிப்பளிங்கு*—Sunlight and crystal; *இறைவனோடு உயிர்கலந்து விஷயங்களை அறியாதிருக்கவும் கூடும்.*

10. *பகல் விளக்கு*—Daylight and lamp; *உயிர் தற்போதம் கெட்டு நிற்கும்.*

11. *பால் நீர்*—Milk and water; *தன் இன்பம் முழுவதும் உயிருக்காக்கித் தன்னுள் அடங்கிநிற்கச் செய்வன்.*

12. கண் இரவி—The eye and the sun; உயிர் சித்தாயினும், சிவனையின்றி என்றும் அறியாது.

13. உணர்வு ஒளி—Consciousness and the eye. வேறிடத்திருப்பதில்லை; ஓரிடத்திற் கலந்து நிற்கும்.

20. தத்துவம்—Coats or vestures of different textures at different times and stages to the soul undergoing evolution with interest to rid itself of its coil,—anava. Thirty-six tatvas *vide* notes on Siddhanta: Reals.

23. தாயுமானவர் குருமரபு—(Siddhiar. Sut. VIII, St. 30.)

24. இரவு—the kevala state.

பகல்—the sakala state.

இரவு பகலற்ற இடம்—the suddha state.

நேதி பண்ணல்--Analysing and rejecting whatever is seen is not thou. This is the process of analysis wherein all that are seen are taken one after another and examined and it is found and realised that neither God nor soul is found in any of them.

25. கரணம், அந்தக்கரணம்—Antah - karana–inner seat of thought, feeling and volition, consisting of four aspects; Chittam as considering, manas as doubting, ahankaram as wrongly concluding and buddhi properly determining.

26. முப்பொருள்—Three varieties, categories of Saiva Siddhanta, Pati, Pasu and Pasam—*Vide* note on Saiva Siddhanta.

27. மும்மலம்—Three malas: anava, maya and karma. Mala generally refers to anava mala which is called the darkest, the fast and the last fetter of the soul. இருண் மலம்.

30. Three grades in the realisation of Siva-tvamasi are explained here.

31. The three factors of knowledge, tribuddhi: Jnatru Jnanam and Jneyam—the knower. knowledge and object of knowledge are referred to here.

32. சிற்பரன்—God as transcending human understanding. Supreme Being, the Highest.

33. நிஷ்டை—Religious meditation which has become nature by long practice, union.

அநுபூதி—Perception, apprehension. realisation

34. அநாதி—That which has no beginning, which is immemorial; God who has no begining Siva.

35. கரணம்—Cognition; அந்தக்கரணம்.

38. தநு—body, கரணம்—manas etc., புவனம்—worlds, போகம்—enjoyment.

அத்துவாக்கள்—Ways; physical envelopes of the soul through which it ascends. Sabda, mantra - pada - varna; - artha, tatva, bhuvana and kalai.

39. காட்சி—Perceptive consciousness, அவஸ்தை; *vide* Note—Siddhanta.

41. நிலை—State, place.

43. The author maintains the Saiva doctrine refuting the maya-vadins.

44. Guru Jnanaprakas was also known as Chidambaranath.

46. சத்து—The Existent.

சித்து—Intelligence.

ஆனந்தம்—Happiness.

50. வெறும்பாழ்—வெட்டவெளி—The state where all kinds of form-perception or conscious experience have gone and where truth and intelligence only are existing in their nascent state.

55. திரிகரணம்: மனம, வாககு, காயம—Mind, speech and body.

59. தானெல்லாமாயது—Here Maya.

63. சும்மா இருத்தல்—*Vide* Maunam.

சுட்டறிவு—Cognition by the senses.

65. சிவயோகம்—*Vide* விநாயக புராணம்—வியாசர் உபதேசம் பெறுபடலம்.

சிவபோகம்—The state of the fullest communion with God's Bliss and standing as Himself.

66. யோகசமாதி, சகச நிஷ்டை—*Vide* glossary. St. 33 of தாயுமானுர், "ஆசையெனும்". 2 காந்தமதை.

70. பூதம்—Elements.

73. பணி—Work, service.

83. சடம்—Matter × சித்து.

திரும்ப—Again; in return.

101. சம்மா—With reason, cause.

104. Stanzas 104-106 refer to some religious disturbances due to non-Hindu invasions in South India during the author's time. These stanzas were chanted by Sri Thiruvambala Desigar, seventh in succession from Guru Jnanasambandhamurthi and some miracles were performed when some harm was about to be done to the Mutt.

107. The author speaks of the Saiva sanyasa which is the love of God.

108. The five acts of Grace are: சிருஷ்டி—Creation. ஸ்திதி—Protection. ஸம்ஹாரம்—Destruction. திரோபவம்—Observation, Obscuration. and அநுக்கிரகம்—Salvation.

109. குறி—Indication, mark.

119. அதிட்டானம்—Support, place, abode.

121. நித்தியம்—Sat, that which is eternal, real, changeless.

அநித்தியம்—Asat, that which is transient, unreal, changing.

மோனம்—Silence, quiescence, peace, tranquility of Thayumanavar. "ஆசையெனும்",

123. சிவாநந்தம்—சிவபோகம்.

124. அதீதம்—That which has gone beyond. முத்தர்—The liberated. பெத்தர்—The souls in bondages.

127. This points out the superiority of Jnanam over Yoga as Jnanam comprehends the infinite in the soul and Yoga comprehends it through the body.

142. சங்கற்பம்—Mental resolve.

உ

குருபாதம்

சொக்கநாத வெண்பா

CHOKKHANATHA VENBA

ஆடரவஞ் சூழ்மதுரை அம்மானே அன்பருடன்
கூடவிளை யாடிவருங் கோமானே—நீடுபுகழ்
மென்மேலும் என்தனக்கு மேவியிடப் பொல்லாத
என்மேல் வினைகெடுப்பா யே. 1

1. Lord of Madura, girdled by the dancing serpent sovereign that merrily goeth forth to meet thy devotees, destroy my wicked action so that enduring glory may come to me increasingly.

புண்கட்டு தோலைப் புதுக்கி மயக்கமுறக்
கண்கட்டு வித்தைபோல் காட்டுவாய்—பண்கட்டுப்
பூணுவேன் தன்னை இன்ப பூரணத்தில் பூணஅருள்
தாணுவே சொக்கநா தா. 2

2. Renewing the rind that wrappeth the sore, Thou showeth a delusive jugglery. Grant that I who am tied in bonds may dwell in the perfection of joy, O everlasting Chokkhanatha.

ஏடாரும் நாரியரை ஐயோ யமன்பிடிக்கும்
பாடா வதியென்று பாராமல்—கேடாரப்
பூண்டஆ பாதன்என்று போடா தெனையருளில்
ஆண்டவா சொக்கநா தா. 3

3. Scorning me not as a renegade, who, without rejecting the flower-bedecked women as evil fates meetest for death, has indulged fully to his ruination, Thou, Chokkhanatha, hast condescended to make me Thy servant, in Thine infinite Grace.

காக்கைநரி ஞாளி கழுகுபருந் துக்கிரையாம்
ஆக்கையினை யானென் றலையாமல்—வாக்குமனம்
எட்டாத வீட்டில் எனைக்காட்டு துட்டருளம்
தட்டாத சொக்கநா தா. 4

4. Chokkhanatha that art beyond the feel of wicked hearts, show me into the house beyond the reach of word and mind that I may not roam about confusing that my body, a prey for the crow, jackal, dog, vulture and kite, is myself.

பஞ்சமா பாதகனை ஆண்டபுகழ் பார்மீதிற்
கொஞ்சமா வீறுபுகழ் கூறுமே—வஞ்சமே
பூண்டளவில் பாதகஞ்செய் பொல்லாத நாயேனை
ஆண்டளவிற் சொக்கநா தா. 5

5. When Thou savest me, a deceitful dog doing countless wicked acts, Thy fame shall spread so much on earth that the fame of Thy having redeemed the man of fivefold heinous crimes would shrink into littleness, O Chokkhanatha.

வறிஞர் தமையொக்க வைக்குமன்னர் போல
அறிஞர் தமையாள்வ தன்றிப்—பொறிபுலனால்
வெம்புவேன் தன்னை விடுத்தாள்வ தேபாரம்
சம்புவே சொக்கநா தா. 6

6. It is Thy burden not merely to save the wise, but also to release and save me scorched as I am by the organs and the senses, even like kings who show equal consideration to the poor, O Sambhu, Chokkanatha.

என்றால் உனையடைய வல்லேன் எனில்இடரில்
இந்நா ளளவும் இருப்பேனோ—பன்னாகம்
பூண்டவா வேணிப் புனிதா மதுரைநகர்
ஆண்டவா சொக்கநா தா. 7

7. If it were in my power to reach Thee, would I remain in pain so long, Thou that wearest the serpents on thy locks, O, pure One, Lord of Madura, Chokkhanatha !

எல்லாமும் வல்லசித்தர் என்றக்கால் என்னுடைய
பொல்லாக் கருத்தகற்றப் போகாதோ—வல்லாடும்
பொங்கரா வேணிப் புனிதா மதுரைநகர்ச்
சங்கரா சொக்கநா தா. 8

8. If Thou art the siddha for whom nothing is impossible canst Thou not drive off my wicked thoughts, Thou that wearest the angry serpents on Thy locks, O pure One, Sankara of Madura, Chokkhanatha ?

பேசாறு பூதி பிறக்க எனதுளத்தில்
ஆசா பசாசை அகற்றுவாய்—தேசாருஞ்
சிற்பரா நந்தா திருவால வாயுறையும்
தற்பரா சொக்கநா தா. 9

9. Drive off the devil of desire from my heart that the ineffable realisation may spring in it, Thou effulgent joy of wisdom, transcendant One, dwelling in sacred Alavoi, Chokkhanatha.

இறந்தும் பிறந்தும் இளைத்தேன் இனியான்
மறந்தும் பிறவா வரம்தா—சிறந்தபுகழ்
ஞாலவா யாமுடிக்கு நாட்டுகு ளாமணியாம்
ஆலவாய்ச் சொக்கநா தா. 10

10. I have grown weary of births and deaths. Grant me the boon that I be not born again even in forgetfulness. Chokkhanatha of Alavoi, the supreme gem set in the crown of the world of great fame.

உலக வெறுப்பும் உடல்வெறுப்பும் உள்ளத்
திலகு மலவெறுப்பும் எல்லாம்—அலகிறந்த
நந்தாத இன்பசுக நாட்டின் விருப்பமுறத்
தந்தாள்வை சொக்கநா தா. 11

11. Put in me a disgust for the world, disgust for the body and disgust for the malas that thrive in the mind, so that I may have a desire for the estate of limitless, imperishable and blissful joy, Chokkhanatha.

எப்போது மும்மலம்விட் டேறுவேன் பூரணமாய்
எப்போதுன் இன்பசுகத் தெய்துவேன்—எப்போதும்
நித்தியா சுத்தா நிராமயா சொல்தவருச்
சத்தியா சொக்கநா தா. 12

12. When shall I get ashore from the three malas? When, shall I get in perfection Thy blissful joy, eternal, pure; taintless, truthful One of unfailing words, Chokkhanatha?

காயமோ காலன் கருத்தோ மகாகாலன்
ஞாயமோ சற்றும் நடப்பதில்லை—பேயனேன்
மாளுவனோ தென்மதுரை மாமணியே என்னையுகந்(து)
ஆளுவையோ சொக்கநா தா. 13

13. Neither the body, nor the will of Death, nor the judgment of Mahakala can ever prevail against Thee. Shall I, satanic, perish, or wilt Thou save me in love, O jewel of beautiful Madura.

எரிசுடுவ தல்லால் இரும்பு சுடுமோ
அரிஅயற்கும் வாசவற்கும் யார்க்கும்—பெரியவர்க்கும்
பூணுமே தத்தொழில்நின் பொன்னருளால் தென்மதுரைத்
தாணுவே சொக்கநா தா. 14

14. It is the heat that scaldeth, not the iron, is it not? Is it not through Thy sweet grace that the allotted work devolveth on Hari, Aja, Indra and the great ones, O eternal Chokkhanatha of charming Madura?

ஆரிடத்தில் வந்தும் அடியேன் உளத்திருந்தும்
ஓரிடத்தில் உற்பவித்தும் உள்ளபடி—பாரிடத்தில்
நாயேன் உளமகிழ நன்றா உணர்த்திடுவாய்
தாயேநீ சொக்கநா தா. 15

15. Entering the great ones, abiding in Thy servant's heart, manifesting Thyself in the symbol of Lingam, reveal Thou well the truth unto me on this earth, so that I may feel the bliss in my heart, O mother Chokkhanatha.

நித்தம் எழுந்தருளி நின்மலனே என்றனக்குப்
புத்தி மிகமிகவும் போதித்துச்—சித்தமயல்
போக்குவாய் இன்பசுக பூரணத்தி ரண்டறவே
ஆக்குவாய் சொக்கநா தா. 16

16. Come unto me day, by day O taintless One, instruct me more and more, remove the delusion of my mind; make me united, the idea of two being lost, in the perfection of blissful joy. Chokkhanatha.

மறைஆ கமவிதியும் வந்தவுடல் தன்னின்
நிறையூழ் விதியுமுன்னொ னின்றான்—மறைவிதிக்கே
ஏற்கவே செய்வேன் இசைந்தாலூழ் வேறதனோ
யார்க்காவென் சொக்கநா தா. 17

17. Born with the burden of Karma about me. I merge my individuality into the sacred rules of Vedagamas and become purified from all sins of fates. I wonder, then why and to whom fate exists Chokkhanatha?

நலம்விளைக்கும் உன்பதத்தில் நாடவைப்ப தல்லால்
மலம்விளைக்குஞ் சோறருந்த வைத்தாய்—சலம்விளைக்குஞ்
சென்னியா மாமதுரைச் செல்வாஎல் லாமும்வல்ல
தன்னியா சொக்கநா தா. 18

18. Instead of making me set my desire on Thy feet that yieldeth good, Thou hast made me eat the food that yieldeth evil. Thou, from whose head the waters flow, O happy One of great Madura, bounteous Lord, all-capable Chokkhanatha.

ஆர்வந்தென் ஆர்போயென் ஐயாஉன் ஆனந்தச்
சிருளத்தே என்றுஞ் செறிந்திலதேல்—காரிருண்ட
கண்டனே ஓர்புருடன் காதல்கொண்டாள் போல்மதுரை
அண்டனே சொக்கநா தா. 19

19. Sir, what matters it whoever comes or whoever goes, if the felicity of Thy bliss fills not my heart for ever, even as the love of a woman for her beloved husband? O dark throated One, Andha (Siva) of Madura, Chokkhanatha.

கான்றசோ றாயுலகங் காணவில்லை இன்பவெள்ளத்(து)
ஊன்ற அடியேன் உறங்கவில்லை—ஏன்ற
இருள்சகல நீங்கவில்லை ஏழையேற் குன்றன்
அருளுறுமோ சொக்கநா தா. 20

20. The world appeareth not like vomitted food; nor do I sleep steeped in the flood of joy. The kevala and sakala states have not been crossed. Will Thy grace come unto me, wretched as I am, Chokkhanatha?

நீயே பரமசிவன் ஆனக்கால் நின்மலனே
நாயேன் உளம்மகிழ நன்றாகப்—பேயேன்
கருத்தடங்க நின்கருணை காட்டியின்ப வெள்ளம்
அருத்திடுவை சொக்கநா தா. 21

21. If Thou art the supreme Siva, O pure One, show me Thy grace that I may feel the ioy, that my mind may by still and feed me with the flood of bliss, Chokkhanatha.

விதிமார்க்கம் எப்பொழுது மேயறியேன் ஊழின்
விதிமார்கம் அல்லாது மெய்யாங்—கதிமார்க்கம்
காட்டுவாய் நாயேன் கரையேற எவ்வுலகும்
ஆட்டுவாய் சொக்கநா தா. 22

22. I never do know the prescribed Path. Show me, not the way of my fate, but the Path of truth that I may be saved, O Chokkhanatha who urgest every world.

அருவருப்பே மெத்தியிடும் ஆகத்தைச் சற்றும்
அருவருக்கத் தோற்றுதில்லை ஐயோ—அருவருக்கத்
தோற்றியிடா தென்னவினை துய்ப்பித் தறுப்பதற்கோ
சாற்றியிடாய் சொக்கநா தா. 23

23. Alas, it never doth occur to me to abhor the body which is full of abomination. What karma is there to be fed and consumed that I do not so feel to abhor, say, O Chokkhanatha?

தவமோ சிறிதறியேன் தாரணிமேற் செய்யும்
அவமோ அளவில்லை யானல்—சிவமோ
பெறுமாறென் கூடற் பிரானேமுப் பாசம்
அறுமாறென் சொக்கநா தா. 24

24. Tapas I know not even a little. There is no limit to the evil that I do on earth. How then can I get to Sivam, O Lord of Madura; how is the triple bond to be severed, Chokkhanatha ?

அனைத்துயிர்க்கும் பாசம் அறுத்துமுத்தி கூட்ட
மனத்துயரஞ் செய்தல் மருந்தோ—மனத்துயரம்
செய்யாமல் தீர்மருந்து சித்தா அறிந்திலையோ
ஐயாஎன் சொக்கநா தா. 25

25. Is causing pain to the minds of living things the cure that cutteth their bonds and uniteth them in bliss ? Dost Thou not know, O Siddha, a remedy that cureth without giving pain, O Sire, my Chokkhanatha?

உணர்த்தில் உணர்வேன் உணர்த்தாயேல் நாயேன்
கணத்தும் உணரும்வகை காணேன்—உணர்த்தியென்னுட்
பூண்டமல மாயைகன்மம் போக்கிச் சிவானந்தத்
தாண்டருள்வை சொக்கநா தா. 26

26. If Thou enlightenest me, I understand; If not, I know not how I can understand even for a moment. Enlighten me, remove the mala, maya and karma that are in me and enslave me, in Sivanand, Chokkhanatha!

பிறிந்தேன் மலத்துனது பேரருளி ளுலே
அறிந்தேன் உனைநன்று ஐயா—செறிந்தஇன்ப
பூரணு செங்கமலப் பொற்பாதா கூடலில்வாழ்
ஆரணு சொக்கநா தா. 27

27. I was freed from malas by Thy great grace, O Sire and I came to know Thee well, O perfect, One full of joy, with lovely feet like the red lotus, God of the Vedas that dwellest in Madura, Chokkhanatha!

கெடுங்காலம் வந்தால் கெடுப்பை கதியில்
விடுங்காலம் வந்தால் விடுவை—கொடுந்தவங்கள்
பண்ணிடினும் பாவம் பயிற்றிடினும் ஆரேனும்
அண்ணலே சொக்கநா தா. 28

28. Whether one doth practise severe asceticism or indulge in wickedness, Thou wilt ruin one when the time for ruin comes or lead one into freedom when the time for liberation comes O Lord, Chokkhanatha.

என்னவினை நாயேற் கிருக்குதோ இக்காயத்
தென்னவினை நின்தாள் இயற்றுமோ—என்னவினை
வந்திடுமோ என்றறியேன் வந்தாலும் நின்அருளே
தந்திடுவாய் சொக்கநா தா. 29

29. Whatever karma awaiteth me, lowly as a dog, whatever karma Thy feet will make me do with this body, whatever karma will come to me, I do not know. But whatever may come, give me Thy grace, Chokkhanatha!

ஆறாறு தத்துவத்தும் ஆணவத்தும் கன்மத்தும்
மாறுதெந் நாளும் மயங்காமல்—பேறுக
நித்தனே நின்மலனே நின்பதத்தில் ஆள்மதுரை
அத்தனே சொக்கநா தா. 30

30. That I may never change nor be deluded by the thirtysix tatvas, anava and karma, that I may obtain, Thy bliss make me the slave of Thy feet, O eternal taintless Lord, Chokkhanatha.

அடியேன் உனைவேண்ட அப்படியே என்றுங்
கொடியேன் கருத்திசையக் கூறி—அடியேனை
மீண்டுபிற வாதுன் விரைமலர்த்தாள் சூட்டிஎனை
ஆண்டவனே சொக்கநா தா. 31

31. When I Thy wicked servant prayed to Thee, Thou didst answer my prayers always, Thou didst crown my devoted head with Thy fragrant flower-like feet lest I be born again. Thou madest me Thy servant, Chokkhanatha!

ஆசான் உளத்திருந்தும் ஆன்மா உளத்திருந்தும்
மாசார் மலத்தை அறுத்தருளி—நேசா
ஒளித்திருந்த இன்பவெள்ளம் ஒன்றஉயிர்க்(கு) என்றும்
அளிப்பவன்நீ சொக்கநாதா. 32

32. Dwelling in the heart of the guru, and dwelling in the heart of the soul, Thou dost sever the foul malas, O Friend, and makest the soul unite with the flood of joy that hath been remaining hidden, Chokkhanatha.

ஆற்றையணி வேணி அமலனே மெய்யதனில்
நீற்றைப் புனையும் நிமலனே—கூற்றைக்
குமைத்தவனே என்சிரத்துன் கோகனதத் தாளை
அமைத்தவனே சொக்கநாதா. 33

33. O pure One, wearing the river on Thy locks, O taintless One, wearing the sacred ashes on Thy body, O Vanquisher of Death, Thou hast placed Thy golden feet on my head, Chokkhanatha.

கால வசமோ கடியேன் வினைவசமோ
ஞாலவச மோஅருளை நாடியே—கோலமறச்
சிற்பரா னந்தவெள்ளம் சேர்ந்தறிந்தும் சேர்கிலேன்
தற்பரா சொக்கநாதா. 34

34. Is it my misfortune, or the result of my hard-hearted actions of the past or is it even the attendant evil of this ill-fated world? I know not what, Seeking

Thy grace, though I did shuffle off my mortal coil and attune my heart to a flood of joy in the vision beatific, yet I cannot reach Thee, O supreme Chokkhanatha.

நீள்நாள் பிறந்திறந்து நின்றதுயர் நீயறிவை
வீண்நாள் கழித்து விடாமலே—பூண அருள்
நண்ணரிய பேரின்ப நாடி அதுவாக
அண்ணலே சொக்கநா தா. 35

35. Thou knowest my travail from births and deaths through long ages. Grant me Thy grace that I may not waste my days, but may seek after the bliss, difficult to approach, and become that bliss, O Lord Chokkhanatha !

ஆறாறு தத்துவத்தும் ஆணவத்தும் சாராமல்
மாறாத பேரின்ப வாரிதியே—பேறாகச்
சார்ந்திருக்க வல்ல சதுரர் உளத்ததுவாய்
ஆர்ந்திருக்கும் சொக்கநா தா. 36

36. Thou abidest well always in the hearts of those clever ones that join not the thirty-six tatvas or the anava but can remain united with the unchanging ocean of bliss, Chokkhanatha.

காடோ வனமோ கனகிரியோ காசினியோ
நாடோ சகலகலை ஞானமோ—வாடி
ஒடுங்குவதோ மெய்வீ டுயிர்க்களித்தல் போதம்
அடங்குவதோ சொக்கநா தா. 37

37. Where is the true Salvation that you afford to
life ?
Is it the jungle or the desert ?
The Mountain high or the vast expanse of earth.
The fine firmament above or the
Quintessence of Science, Arts and sacred
texts below ?
Is it self-abnegation or merging the 'I' in the
universal soul ?
Tell me, O Chokkhanatha !

துன்றுபர மாநந்தச் சோதியிலி ரண்டற்று
நின்றுவிட என்னை நிறுத்துவாய்—அன்று
கமலனே காண்பரிய கண்ணுதலே கூடல்
அமலனே சொக்கநா தா. 38

38. Make me remain, losing the perception of two, in the radiance of supreme bliss, O brow-eyed One. whom even the lotus-eyed Vishnu could not find, pure One of Madura, Chokkhanatha !

எக்காலம் இக்காயம் இற்றிடுமோ என்வினைகள்
எக்காலம் மும்மலங்கள் இற்றிடுமோ—எக்காலம்
ஆநந்த சாகரத்தில் ஆடிடுமோ என்னுளந்தான்
ஆநந்தா சொக்கநா தா. 39

39. When will this body drop, when my karmas, when will the three malas drop ? When, when will my heart bathe in the ocean of bliss ? O joyful One Chokkhanatha !

எக்காலம் மெய்க்கே இரையிடுதல் இற்றிடுமோ
எக்காலம் இக்கரணம் இற்றிடுமோ—எக்காலம்
பேசாநு பூதி பிறந்திடுமோ என்னுளத்தில்
ஆசானே சொக்கநா தா. 40

40. When will the feeding of my body cease? When will this karma cease? When will this ineffable relaisation spring in my heart? O master Chokkhanatha!

வாக்கிலுரை பொய்யே மனம்நினைப்ப தும்கவடே
ஆக்கைதினம் செய்வ தகிர்த்தியமே—நோக்கில்
திரிவிதமும் இப்படிநீ செய்வித்தால் முத்தி
தருவிதமென் சொக்கநா தா. 41

41. The words of my mouth are false; The thoughts of my mind are deceitful; The deeds of my body from day to day are wrongful. If Thou makest me do like this in all the three ways, how art Thou going to give me liberation, Chokkhanatha?

இக்காலத் தின்னவினை என்றமைப்பை அப்படியே
அக்காலத் தவ்வூழ் அருத்திடுவை—இக்காலம்
தப்புவார் உண்டோ தமியேற்கும் தப்பரி(து)என்
அப்பனே சொக்கநா தா. 42

42. Thou arrangest that such deed shall happen at such time; Thou feedest such deed at the proper time accordingly. Can any one escape that time? I cannot escape. O my Father. Chokkhanatha!

மோகாபி மானமின்னும் முற்றும் மறக்கவில்லை
தேகாபி மானம் சிதையவில்லை—ஓகோ
உனையடைந்தும் பாசம் ஒழியவில்லை கூடல்
தனையடைந்த சொக்கநா தா. 43

43. The conceit born of delusion hath not been fully forgotten. The attachment to the body hath not been destroyed. Alas, even after union with Thee the bond hath not broken, O Chokkhanatha that resideth in Madura.

பத்திமெத்தச் சித்தம் பதியவில்லை அட்டமா
சித்தி அவாவெறுக்கச் செய்யவில்லை—முத்தியுளம்
கூடவில்லை எந்நாளும் கூடலிலே மாறிநடம்
ஆடவல்ல சொக்கநா தா. 44

44. The mind yearneth not for devotion. The desire for the eight-fold siddhis hath not yet gone. The heart panteth not for liberation. O Lord that ever dancest in Madura with changed steps.

என்னைவளை பாசஅரண் இன்னமுநீ கொள்ளவில்லை
அன்னையனே நீபதண மாறுலும்—முன்னைமலம்
ஓடவே எவ்வுயிர்க்கும் ஓட்டும் அருட்சேனை
தாடியிடுஞ் சொக்கநா தா. 45

45. Thou hast not taken the fortification of the Pasa that encircleth me. O God like unto a mother, Even if Thou becomest a fortification Thyself, the army of Thy grace will charge and drive off the ancient malas from the souls, Chokkhanatha!

சேகரத்தி னுச்சியின்மேல் செந்தேனுக் கிச்சித்தே
போகவசம் ஆகுமோ போகாதார்—தாகம்
மிகஅறவே யுள்ளத்தில் வேண்டிலுன் தாட் செந்தேன்
அகமுறுமோ சொக்கநா தா. 46

46. Will the honey on the summit of the hill be his who striveth for it or will it come to quench the thirst of him who doth not go seeking for it? If one merely wisheth for the nectar of Thy feet, would it come into his heart?

அடியார் பரிபாகம் எல்லாம் அறிந்து
படிகீழ்ப் பதமேற் பதத்திற்—கொடுபோய்
இருத்திடுவை சேர இனிமேலாம் போகம்
அருத்திடுவை சொக்கநா தா. 47

47. Thou knowest the fitness of Thy devotees and accordingly placeth them in lower or higher states or makest them enjoy the still higher state of realisation. Chokkhanatha.

வாழ்ஜும் மலத்தால் வருந்தி மிகஉடைந்து
ஏழையனுக் கையோ இரங்குவாய்—கோழையனாய்ப்
போனேன் புலப்பகையாற் பொன்னடியை நின்னருளால்
தானேதா சொக்கநா தா. 48

48. Take pity on me who am crushed down by the troubles of the eternal five malas. I have grown timid and dread my enemies, the senses. Grant me Thy golden feet in Thy grace, Chokkhanatha.

எக்காலம் தாகங்கள் இற்றிடுமோ காயங்கள்
எக்காலம் ஆசைசினம் இற்றிடுமோ—எக்காலம்
நல்லார் குணம்வருமோ நாதாஎல் லாமுமாய்
அல்லானே சொக்கநா தா. 49

49. When will the thirstings stop? When will the bodies end? When will the likes and dislikes cease? When will the qualities of the good be mine? O Lord, who art all things, yet none of them, joyful Chokkhanatha.

உள்ளம்உனை அல்லாலொன் றுள்ளவில்லை நின்றொளிக்குங்
கள்ளமற நீயும் கருதவில்லை—எள்ளளவும்
நற்றவமோ செய்யவில்லை நாயேன் உனையடைதற்
கற்றதென்ன சொக்கநா தா. 50

50. My heart meditateth on nothing but Thee. Thou hast not willed that my lurking roguery should go. I have not to my credit even the slightest act of good tapas. Ah, what more is wanting for me to reach Thee? Chokkhanatha.

ஆர்க்குக் கிடைக்கும் அடியேன்முன் வந்துமறைக்(கு)
ஏற்கக் கருத்துக்(கு) இசையவே—யார்க்கும்
தெரிவரியா வேதசிகை சித்தா உரைத்தாய்
அரிஅறியாச் சொக்கநா தா. 51

51. Who could be so fortunate? O Siddha, Thou camest before me and taught me the crown of the Vedic teachings in a way that my mind could grasp it, the Vedas which even Hari could not understand, Chokkhanatha.

எவ்விதையை மாக்கள்பயிர் இட்டார்கள் இட்டவரே
அவ்விதையின் போகம் அருந்துதல்போல்—செவ்விதாய்த்
துன்மார்க்கம் செய்வார்க்குத் தோன்றும் பிறப்புமுத்தி
சன்மார்க்கஞ் சொக்கநா தா. 52

52. Whatever seed men have sown, the harvest thereof the very men shall reap, Even so, Chokkhanatha, the wicked would be taking births, while the good attain liberation.

எல்லார் கருத்தும் இதமா உரைக்கறியேன்
நல்லாங்கு தீங்கிதென நாடறியேன்—எல்லாரும்
நீரூரும் வேணி நிமலா மதுரையில்வாழ்
ஆரூரா சொக்கநா தா. 53

53. I know not how to please all hearts, I cannot choose between right and wrong; O taintless One with shining locks from which the waters flow, O God of Arur that hath Thy abode in Madura, Chokkhanatha.

உரைஇறந்த பேரின்ப உல்லாச வீட்டில்
திரைஇறந்து தூங்கித் திளையேன்—வரைபெருகப்
பேசுவேன் யானென்றே பெற்றவர்தம் உள்ளத்துக்
காசுவே சொக்கநா தா. 54

54. I enjoy not the sleep with the screen rent asunder in the happy home of bliss beyond expression. I talk of myself in heaps that grow like mountains, O armour for the hearts of those that have attained Thee, Chokkhanatha.

ஆறாறு தத்துவமும் அத்திலுறை மூர்த்திகளும்
பேறாம் வினையினையும் பெந்தித்து—மாறாமல்
ஆட்டுவது நீயானால் ஆகா மியம்என்பால்
சாட்டுவதென் சொக்கநா தா. 55

55. O Chokkhanatha! when you unerringly guide the tatvas thirty-six and the presiding deities thereof, as also karma and its effects, what effect can action yet to come have on me?

முன்அளவில் மாக்களுக்கு முத்தி கொடுத்தஅருள்
என்அளவில் சும்மா இருப்பதேன்—முன்அளவில்
சீர்பெற்றா ரேல்உன் திருவருளோத் தாசையன்றி
ஆர்பெற்றார் சொக்கநா தா. 56

56. O Chokkhanatha! Why should Thy grace that bestowed salvation to many a soul in days of yore, deny it to me? The great attained immense fame only through Thy benedication. Are there any that became great without Thy grace?

நோயால் வருந்தியுனை நூறுகுரல் கூப்பிட்டால்
நீயாரென் றிருக்கை நீதியோ—தாயாய்
அலைகொடுத்த கேழல் அருங்குழவிக் கன்று
முலைகொடுத்தாய் நீயலவோ முன். 57

57. I cry unto Thee a hundred times tormented by the ills of life; is it just that Thou shouldst remain even without inquiring who I am? Art Thou not the One who came in the past like a mother and suckled the suffering litter of the boar?

தாயார் மகவருத்தஞ் சற்றுந் தரியார்கள்
ஆயவினைக் கீடா அமைத்தாலும்—காயம்
பரிக்குந் துயரமெல்லாம் பார்க்கஉனக் கென்றும்
தரிக்குமோ சொக்கநா தா. 58

58. Mothers can never bear to see the sufferings of their children. Though one is placed in accordance with one's karma, wouldst Thou ever bear to see the sufferings borne by one's body, Chokkhanatha?

தீவினையால்இன்னம்இன்னம் தேகமுறச் செய்வையோ
தீவினையற் றுன்மயமாய்ச் செய்வையோ—தாவிதமாய்
இன்னபடி மேல்விளைவ தென்றறியேன் ஈதறிந்தேன்
அன்னையே சொக்கநா தா. 59

59. Wouldst Thou make me incarnate further and further through wicked karma? Or wouldest Thou change me into Thy form with the loss of wicked karma? I know not what would certainly happen, Thou knowest this, O mother Chokkhanatha.

என்ன தியான் என்பதுவும் யான்பிறர்செய் தாரெனலும்
மன்னுமதி பாதகமேல் வாஞ்சைகளும்—இன்னமின்னம்
சொல்லுகின்ற இச்செயல்நீ தூண்டுதலற் றென்செயலால்
அல்லவே சொக்கநா தா. 60

60. To speak of mine and I, to blame that others did such things, the heinous offences and desires that continue, such acts as these are, are not my work but are through Thy urging, O Chokkhanatha!

ஆலந் தரித்தலிங்கம் ஆலவாய்ச் சொக்கலிங்கம்
மூலமாய் எங்கும் முளைத்தலிங்கம்—பாலொளியாம்
அத்தனே கூடல் மதுரா புரிஉமையாள்
அத்தனே ஆலவா யா. 61

61. O Lingam, that weareth the venom, Chokkhalingam of Alasya, Lingam that springeth everywhere as the cause, Father, of milk-white lustre, who shareth Thy form with Uma of Kudal, God of Madura.

எல்லாம் உனதுபதம் எல்லாம் உனதுசெயல்
எல்லாம் உனதருளே என்றிருந்தால்—பொல்லாத
மாதுயரம் நீங்கும் மருவும் உனதடிக்கே
ஆதரவாய்ச் சொக்கநா தா. 62

62. If it is considered that everything is of Thy beatitude, everything is of Thy doing and everything is of Thy grace, then the great and painful sorrow will leave and there will be a loving yearning for Thy feet, Chokkhanatha.

தீதாம் அவாநந்தச் செய்மதுரை வாழ்வேந்தா
நாதா சிவாநந்தம் நல்குவாய்—வேதச்
சிகரா நித்தா நிரபரா சுத்தா
அரகரா சொக்கநா தா. 63

63. Hara Hara Chokkhanatha O King of Madura that consumed the evil desires in me! O Lord the incarnation of all the eminent truths of the Upanishads eternal! O Hara, Lord Siva the destroyer! the everlasting and pure, bestow on me the supreme felicity,

மற்றொருவர் தஞ்சமின்றி வந்தடைந்தக் காலனைநீ
சற்றுமிரங்கா திருக்கை தன்மையோ—கொற்றவா
பாவலா கூடற் பரமா பரதேசி
காவலன்நீ தானாக் கால் 64

64. When I come to Thee for shelter having no other refuge, is it noble that Thou takest not the slightest pity on me, though Thou art the protector of the helpless, O, Sovereign, Poet, Supreme God of Madura.

தன்னந் தனியே தமியேன் முறையிட்டால்
இன்னந் திருச்செவியில் ஏறுதோ—மன்னவனே
தென்மதுரை மேவித் திருந்தியசெங் கோல்செலுத்துந்
தன்மதுரை நீயலவோ தான். 65

65. When I, the forlorn, cry out to Thee all alone do not my cries reach Thine ears still ? O king, art Thou not the Lord of dharma that holdest a righteous sceptre in charming Madura.

என்போல் மலகடினர் எவ்விடத்துங் கண்டதுண்டோ
இன்பே மதுரைக் கிறைவனே —அன்(பு)ஏதும்
இல்லா தெனையாண்ட எண்ணத்தால் தேவரீர்
எல்லாமும் வல்லசித்த ரே. 66

66. Hast Thou ever seen anyone hardened with malas like me anywhere ? O sweet One, Lord of Madura ! Yes, Thou art really a siddha capable of doing everything; for Thou hast made me Thy servant, me, who am without any love.

நீயே யொளித்திருப்பை நீஎன்றுங் காணுமல்
நீயே யொளித்தப்படி நின்னருளால்—நீயேதான்
காட்ட அனனியமாக் கண்டேன் உனதுவிளை
யாட்டதென்ன சொக்கநா தா. 67

67. Thou residest hidden and ever unseen. When Thou didst reveal Thyself in Thy grace, I saw Thee not as separate from me. What prank of Thine is this? O Chokkhanatha.

பேரன்பன் அல்லன் பிழைசெய்யான் தானல்லன்
ஓரன்பும் இல்லா உலுத்தனேன்—பேரன்பு
காட்டிஎனைக் காட்டியுனைக் காட்டியின்பத் தொட்டிலிலே
ஆட்டிவளர் சொக்கநா தா. 68

68. My love is not great. Nor am I without faults. I am, a covetous creature having no love in me. Show me Thy great love, show me myself, show me Thyself and nurture me in the cradle of joy, Chokkhanatha.

இட்டா சனத்தில் இரவுபக லற்றிடத்தில்
முட்டா திருக்கஅருள் முற்றுந்தா—அட்டாங்க
யோகந்தான் நீங்கி ஒழியாச் சிவாநந்த
ஆகம்தா சொக்கநா தா. 69

69. Enable me to sit in posture desirable, and dwell at rest in the place where Night and Day prevail not, and free from the trance of the eight forms of yoga; O Chokkhanatha! grant me the body of bliss eternal!

மோகங் கரைய முழுதும் மலம்கரைய
ஆகங் கரையஅறி வானந்த—மோகமாய்
பூரணமாய் எங்கும் பொங்கி எழவிழித்த
ஆரணனே சொக்கநா தா. 70.

70. Thou hast opened Thy eyes and lo, the delusion has melted away, the malas have melted entirely, the body has melted away and the joy of wisdom has bubbled up everywhere, O Revealer of the Vedas, Chokkhanatha.

ஊனது வானவுட லோடும்அணு காமலருள்
ஆனசிவ போகமது வாயருள்வாய்—ஞானக்
கரும்பொருளே வாழ்மதுரைக் கண்ணுதலே ஆர்க்கும்
அரும்பொருளே சொக்கநா தா. 71

71. Grant that I may not unite with the body made of flesh but that I may become united with Sivabhoga which is Thy grace, O great being of wisdom, brow-eyed god of Madura, precious to every one, Chokkhanatha.

பூண்டமலம் மாண்டுவிடப் போந்தசிவா னந்தவெள்ளத்
தாண்டுமெனை மீண்டுவிட லாகுமோ—நீண்டமால்
வீரென்பார் தாரா விமலா எனைக்கண்டார்
ஆவிரென்பார் சொக்கநா தா. 72

72. O Chokkhanatha the immaculate !
Thou that wearest the wreaths of hard bones of Trivikrama
Hast cut off all my earthly bonds and made me happy.
And yet if Thou leadest me to bewilderment
To whom will the seers take me?

முன்னை மலமகற்றி மூதறிவா நந்தமயந்
தன்னை யறிந்த தபோதனருள்—என்னையுநீ
ஆண்டுபரிச் சொக்கநா தாந்தமருள் கூடலிலே
தாண்டுபரிச் சொக்கநா தா. 73

73. Make me a servant among the sages who, having thrown away the ancient mala, have experienced the joy of ripe wisdom and bestow on me the high and pure nadantha, O Chokkhanatha, that rideth on the prancing steed in Madura.

கருணை நிதியே கடவுளே அன்பர்
பொருளான பேரின்பப் பொற்பே—ஒருநாளும்
நீங்கா தெனதறிவில் நின்றசுகா னந்தமே
ஆங்காணீ சொக்கநா தா. 74

74. O treasure house of love, God, wealth of Thy devotees, charm of supreme bliss, O blissful joy that abideth, never separating, in mine intelligence, lo, Thou art I Chokkhanatha.

நீரிலே மூழ்கிலுமென் நித்தமருச் சிக்கிலுமென்
பாரிலே சுற்றிப் பணியிலுமென்—வேரிலே
உற்றிருந்தா லன்றோ உயிர்க்குறுதி ஒன்றிரண்டும்
அற்றவனே சொக்கநா தா. 75

75. Of what avail is it to bathe in the sacred waters? Of what avail is it to perform the puja daily? Of what avail is it to go round the world in pilgrimage? The good of the soul lieth in abiding steadfastly at the Root, doth it not? O Chokkhanatha who art neither one nor two.

என்செயலே என்றென் றியற்றுவதும் என்செயலும்
உன்செயலே என்றென் றுணர்த்துவதும்—நின்செயல
தாகுமே என்ன அடியேற் குணர்த்தலும்நீ
ஆகுமே சொக்கநா தா. 76

76. O Chokkhanatha! What I do as my own act
Thou showest that it is all Thine
None else but Thou can illumine the soul.
None is there save Thee. Who can know Thee?

ஈண்டும்எனை ஆண்டிலையேல் என்வினைக்கீ டாயானே
வேண்டும் பவங்களில்நீ விட்டாலும்—பூண்டருளால்
அங்கங்கே என்னோ டனனியமாய் என்னுருவில்
தங்கியருள் சொக்கநா தா. 77

77. If Thou dost not make me Thy servant even now, but leave me to take my births according to my deeds, Lord, dwell graciously within me, inseparably whatever form I take.

உன்னைவிட நீங்குமுயிர் ஒன்றில்லை ஆதலினால்
என்னைவிட நீங்குவதும் இல்லைநீ—பொன்னைவிடப்
பூந்தேன் அலருடையாய் பொங்குமது ராபுரியில்
வேந்தே பிரியா விடை. 78

78. Oh King of flourishing Madura
That wearest the golden hued garland of
flowers
Overflowing with sweet honey! Thou art
my life
Thou never gettest away from me;
Ours is an inseparable union.

அன்பர்க் கருள்புரிவ தல்லாமல் தேவரீர்
வன்பர்க் கருள்புரிய மாட்டீரேல்—உம்பர்தொழு
நல்லார் புகழ்மதுரை நாதரே தேவரீர்க்
கெல்லாமும் வல்லசித்த ரேன். 79

79. If thou, O God wouldst only bless those that love Thee and not those that are wicked, why art Thou called the Siddha who could do everything? O Lord of Madura praised by the great souls whom even the Gods revere?

நரகம் இனிநாட நாடோம் உமையாள்
விரகர் தமிழ்மதுரை மேவித்—துரகநரி
ஆக்கினார் வைகையில்நீர் ஆடினோம் அவ்வெல்லைப்
போக்கலாம் யாம்திரிந்திப் போது. 80

80. We no longer desire the path to hell; we have bathed in the Vaigai of Uma's Lord, who having come to Madura of Tamil fame changed the horses into jackals. Now we can pass beyond the bounds of hell.

நானோ தனுகரணம் நானோ மலமாயை
நானோ இவைகள் நடத்துவது—நானோதான்
பூண்ட வினைஅறுப்போன் புண்ணியபாவம்புரிவோன்
ஆண்டவனே சொக்கநா தா. 81

81. Am I the body and the karanas, am I the malas and the maya? Am I one who urges these? Severs the karma? Am I the person who does the good and evil deeds? O Lord, Chokkhanatha!

அரும்பாச நன்மைதின்மை ஆகம் அதன்மேல்
விரும்பாது நிட்டையிலே மேவித்—திரும்பாத
மானந்தா என்னறிவில் மாறாது பொங்கிஎழும்
ஆநந்தா சொக்கநா தா. 82

82. O Chokkhanatha—the ever increasing bliss of my intellect!
Dissociate me from all the cruel bonds of the material body and its acts good and bad.
Give me endless joy by wrapping me
In communion with Thee.

துஞ்சப் பிணமென்னச் சுற்றத்தார் இட்டத்தார்
அஞ்சச் சலிக்க அருவருக்கக்—கொஞ்சமுற
வந்த தனுஇருந்து வாழ்ந்துநான் என்னவைத்த
தந்திரமென் சொக்கநா தா. 83

83. O Chokkhanatha ! What is the corpse worth
When the soul passes out of this body ?
It is something to be dreaded against and detested
Nay—deemed base by friends and kindreds.
What is the magic of Thy art
That residing, as I do, in this transient body
I feel that everything about me is mine ?

தனுவாதி ஆக்கிஉயிர் தன்னிலிசைத் தாட்டி
எனுமாக மங்கருணை என்றுந்—தினமுநீ
ஆச்சரியம் யான்எனதென் றுட்டல்மறந் தொன்றுரைத்தல்
ஆச்சரியம் சொக்கநா தா. 84

84. O Chokkanatha ! Agamas say that
Thou art the creator of this body
Where Thou hast infused life
And hath made it act at Thy sweet will;
But, how strange
That I should forget this beneficence and dupremacy
Over the two forces the 'I', and 'My' in me
And talk of something as if they are different from Thee !

தேகாதி எல்லாஞ் சடம்பிணம்பொய் என்றிருக்க
மோகாதி எல்லாம் முடிந்திருக்க—வேகமாய்
எப்போதும் இன்பவெள்ளத் தேயிருக்க வாழ்வைஎன்னுள்
அப்போதே சொக்கநா தா. 85

85. The moment when the body and such things are considered insentient, dead and false, when the delusion and such things are at an end, when I dwell for ever in singleness in the flood of joy, that moment Thou takest Thy happy abode in me, Chokkhanatha.

நின்பாடல் என்று நினைப்பாடல் அன்றியே
என்பாடல் எங்கே இறைவனே—நின்பாடல்
ஆமே தனுவாதி ஆகமநால் வாக்காதி
யாமேநீ சொக்கநா தா. 86

86. Chokkhanatha! I sing They praises in songs
Dedicated unto Thee. My songs?
Indeed, Thine are mine, Thou art
The body and its train, the Agamas and the
Vacs four.

நீயியற்ற ஓர்பொருளை நிச்சயித்த நாயேனும்
போயியற்றல் செய்யப் புரிகுவேன்—நீயியற்றல்
ஆக்கா தணுவும் அசையுமோ அவ்விகற்பந்
தாக்காத சொக்கநா தா. 87

87. Thou doth pre-ordain everything. But the dog of me acts with deliberate thought. Nothing moves without Thee. In creating many a phenomenon in this world O Chokkhanatha! Thou art unchanged.

அன்றுமுதல் இன்றளவும் மேலும் அடியேனுக்(கு)
என்றுநீ நன்மைசெய்வ தன்றிநான்—ஒன்றேனுஞ்
செய்யுமா(று) எங்ஙன் சிவனே இனிநாயேன்
உய்யுமாறு எங்ஙன் உரை. 88

88. From that day to this, and even in days to come it is only Thou that art doing good to Thy servant, How can I be of any service to Thee O Siva? Say, how can I be saved?

அறிவுபரம் ஆனந்த மாகவில்லை ஆகம்
பொறிகரணம் யானெனதும் போக—நெறிதவஞ்சேர்
பேரன்போ இல்லை பினைநான் உனக்கடிமைக்(கு)
ஆர்என்பேன் சொக்கநா தா. 89

89. My intelligence hath not become supreme joy. Body senses, karanas, I and mine, these have not perished. There is not that great love that leadeth me to austere ways. In what manner, then, can I call myself Thy servant? O Chokkhanatha!

நின்னளவி லானந்த நின்கருணை சற்றேனும்
என்னளவில் தோற்றா திருந்தக்கால்—நின்னளவில்
பூரணம்பொய் ஆனந்தம் பொய்கருணை பொய்உரைத்த
ஆரணம்பொய் சொக்கநா தா. 90

90. If Thy limitless joy and Thy loving grace do not exist for me, Thy limitless perfect joy is false. Thy grace is false and what the Vedas say is also false.

தேவே மதுரைநகர்ச் சிற்பரனே எவ்வுயிர்க்குங்
கோவை எனையாளுங் கோவேஎன்—நாவே
உனைத்துதிக்கச் சிந்தை உனைநினைக்க என்றுங்
கனத்தில் உனைவணங்கக் காண். 91

91. O God of Madura, beyond all knowledge, Lord of all life, my sovereign, make that my tongue praiseth Thee, my mind meditateth on Thee and that I worship Thee in solemnity.

உன்னைச்சிங் காரித் துனதழகு பாராமல்
என்னைச்சிங் காரித் திடர்ப்பட்டேன்—பொன்னை
அரிவையரை யேநினையும் அன்பிலேற் குன்தாள்
தருவையோ சொக்கநா தா. 92

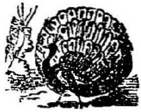
92. Not adorning Thee and looking at Thy charms I have adorned myself and got into distress. Wilt Thou bestow Thy feet on me, who am without love and who think only of women and wealth?

சொக்கநா தாஉனையே சொல்லும்அடி யேனுடைய
பக்கமாய் நின்றுவினை பாற்றியே—எக்காலும்
மீண்டுவா ராதகதி மேவுவிப்பாய் தென்மதுரைத்
தாண்டவனே சொக்கநா தா. 93

93. Chokkhanatha, stand by the side of Thy servant that calleth on Thee alone. Put my actions to flight. Lead me into that path wherefrom there is never a return; O Chokkhanatha that danceth in beautiful Madura.

ஆறுதலை இல்லை அடியேனுக் கன்பாகத்
தேறுதலை சொல்வார் சிலர்இல்லை—வேறெனக்குத்
திக்காரும் இல்லை சிவனே பழிக்கஞ்சி
சொக்கேசின் தாளே துணை. 94

94. Comfort there is none. Few there are who in loving kindness would console Thy servant. There is no other help for me. O Siva, afraid of blame to Thyself through mishap to Thy devotees, Chokkhanatha, Thy feet alone are my refuge.

சில பிரதிகளில் காணப்படும் பாடல்கள்

புண்டரிகத் தாளைப் புகழ்ந்து புகழ்ந்துதின
மண்டமரர் கொண்டிறைஞ்சு மாதியே—தொண்டுபடு
நாயேனை யாண்டுகந்து நன்னெறிகள் காட்டுவித்த
தாயேநீ சொக்கநா தா. 1

பிண்டுசெய்யு மும்மலமு மிக்கவினை நல்குரவும்
பண்டுபோ லென்னைவந்து பற்றுமற்—கொண்டுபோய்
நின்னருளிற் சேர்க்க நினைகண்டாய் தென்மதுரை
மன்னவனே சொக்கநா தா. 2

கூரியவெம் பாசக் குளிர்நீங்க நின்னருளாஞ்
சூரியனெப் போதுவந்து தோன்றுமோ—பாரறியக்
கொட்டமிட்ட சண்டனுயிர் கொள்ளையிட்ட மாமதுரை
யிட்டமிட்ட சொக்கநா தா. 3

உனக்குப் பணிசெய்ய உன்றனையெந் நாளும்
நினைக்க வரமெனக்கு நீதா—மனக்கவலை
நீக்கின்ற தென்மதுரை நின்மலனே எவ்வுலகும்
ஆக்கின்ற சொக்கநா தா. 4

சன்மார்க்கஞ் செய்யுந் தபோதனரோ டென்னையுநீ
நன்மார்க்கஞ் செய்யவருள் நாடுமோ—துன்மார்க்கஞ்
செய்கின்ற முப்புரத்தைத் தீயாக்கித் தென்மதுரை
வைகின்ற சொக்கநா தா. 5

வந்த பொருளாசை மண்ணாசை பெண்ணாசை
இந்தவகை யாசையெல்லா மென்மனத்தின்—வந்துமினிச்
சேராமல் வாழ நினைகண்டாய் தென்கூடற்
பேராத சொக்கநா தா. 6

தண்டுவரும் குண்டுவரும் தானைவரும் ஆனைவரும்
வண்டில்வரு மாடுவரு மாடுவரும்—மிண்டிப்
பெருங்கோட்டை யுஞ்சுமையும் பின்புவருங் கூடல்
அருங்கோட்டை வாசலிற்சென் றால். 7

சொக்கநாத வெண்பா முற்றிற்று.

சிவபோகசாரம் செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி

சொக்கநாதவெண்பா செய்யுள்முதற்குறிப்பகராதி

தருமபுர ஆதீனம்

இயற்றிவரும் பணிகள்

1. தேவாரபாடசாலை நிறுவித் தெய்வத்தமிழ் வளர்ப்பது.
2. சிவாகமபாடசாலை வைத்துத் திருக்கோயில் பூசை முறைகளைப் பயிற்றுவிப்பது.
3. சிவஞான நூல்களைத் தெளிவுற அச்சிட்டு வழங்குவது.
4. சமய நுணுக்கங்களை நூல்களாக வெளியிடுவது.
5. தலங்கள்தோறும் திருப்பதிகங்கள் உரையுடன் வெளியிடுவது.
6. அறிஞரைக்கொண்டு ஆலயம்தோறும் அறவுரை வழங்குவது.
7. பிரசாரவாகனத்தின் மூலம் தமிழ்நாடெங்கும் சமயம் வளர்ப்பது.
8. ஆங்கிலக் கலாசாலையில் தமிழ்ப் பரிசு அமைப்பது.
9. ஆதீனக் கோயில்தோறும் பண்ணிசைத் தமிழ் வளர்ப்பது.
10. தமிழ்க் கல்லூரி நிறுவி வித்துவான் தேர்விற்கு அனுப்புவது.
11. வடமொழிக் கல்லூரி நிறுவி சிரோமணித் தேர்விற்கு அனுப்புவது.

12. ஏழிசையும் இனிதோங்க இசைப்பிரிவு அமைப்பது.

13. நூல் ஆராய்ச்சிகள் எழுதுவித்து வழங்குவது.

14. விஞ்ஞான மெய்ஞ்ஞான நூல்களை வெளியிட்டு வழங்குவது.

15. சமய நூல்களைத் தக்கமுறையில் வெளியிடுவது.

16. "ஞானசம்பந்தம்" என்னும் மாதப்பத்திரிகை வாயிலாகச் சமய உண்மைகளை அறிவுறுத்துவது.

17. சமயக் கூட்டங்களுக்குத் தக்கன செய்வது.

18. தமிழ்ப்பணி சமயப்பணி செய்பவர்க்கு உதவுவது.

19. தமிழ்நாட்டுத் தல வரலாறுகளை எழுதுவித்து வழங்குவது.

20. புத்தகசாலை அமைத்துப் பழந்தமிழ் நூல்களைப் பாதுகாப்பது.

21. நாடோறும் ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு அன்னம் அளிப்பது.

22. பொருளும் புத்தகமும் அளித்து ஏழைமாணவர்களுக்கு உதவுவது.

23. மாயூரத்தில் பிரஸவ ஆஸ்பத்திரி கட்டி உதவியது.

24. குடிமக்கட்கு அடிக்கடி எண்ணெய் முழுக்கும் அன்னமும் அளித்துவருவது.

25. காந்திநிதி, ஹரிஜனபண்டு, அகதிகள் நிவாரணநிதி, காசநோய் ஆஸ்பத்திரி உதவிநிதி முதலிய பற்பல பொது ஸ்தாபனங்கட்குப் பெருந்தொகை அளிப்பது முதலியன.

26. கூட்டுறவுப் பண்டகசாலை அமைத்தது.

27. ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர் உயர்நிலைத் தொடக்கப்பள்ளி அமைத்து அறிவுப்பணி செய்தல்.

28. அரசாங்கத்தாரின் புதிய கல்வித் திட்டத்தின்படி ஓரியண்டல் ஹைஸ்கூல் அமைத்தது.

29. இலவச இசைக்கல்லூரி அமைத்து, சென்னைப்பல்கலைக் கழகம் நடத்தும் (*Diplomo*) தேர்விற்கு அனுப்புவது.

30. இடங்கள்தோறும் திருநெறிய தெய்வத் தமிழ் மாநாட்டை நடத்திவருவது.

31. ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவிழாவில் எல்லாச் சமயதத்துவங்களையும் எல்லோரும் எளிதில் உணர (*Religious Congress*) சமய மாநாடு நடத்துவது.

32. சேரிகளிலும், கிராமங்களிலும் சமயப் பிரசாரம் செய்வது. (*Intensive Programme.*)

33. அனாதைச் சிறுவர்களுக்கு விடுதி அமைத்துப் பாதுகாத்துவருதல்.